

TAMAMEN

TALİHSİZLİK

6.SAYI
EYLÜL 2024

UMUT ÖREN
NUR BAHAR YURTTAŞ
MURAT TERLEMEZ
İRFAN ALIŞ
BİBLİOFİLÂ
BURCU ATABAY
UMUT FURKAN ÇAKIR
ÖNER ADIYAMAN
SEYMEYEN CAN TİĞLİ
HARUN KÜSMÜŞ
ONUR CAN KIROVA
MÜGE BUKSUR
SEHER EDA KILINÇARSLAN
ERCAĞ YILMAZ
MEHMET SEVİM
AYŞENUR KOÇ

ERDEM YENER RÖPORTAJ

SEVİNÇ YAŞAR
AHMET RIFAT İLHAN
NİLGÜN KURNAZ
RİCO OBRA
BARIŞ KOCATÜRK
MELEK ZEHRA BALCI
AYBERK YATKIN
SENA NUR USLU
ABDULLAH MEMİŞ
HALDUN YILMAZ
ONE°

YENİLENDİK

içindekiler

- 1 İlk Yazı / **UMUT ÖREN**
- 2 Lükse Bak Kimse Yemeğe Dokunmamış III / **UMUT ÖREN**
- 4 Geçmiş Zamanlar Meyhanesi / **NUR BAHAR YURTTAŞ**
- 6 Aileden Kalan Zorlu Yollar / **MURAT TERLEMEZ**
- 8 Eyvah Necdet / **İRFAN ALIŞ**
- 10 Yasemin Yazı / **BİBLİOFİLA**
- 13 Kendinizi İzleyin / **BURCU ATABAY**
- 14 Gökyüzüne Gömün Beni / **UMUT FURKAN ÇAKIR**
- 16 Röportaj / **ERDEM YENER**
- 18 Evrenden Mesaj Almak İçin
Aynı Operatör Ağını Kullanmanız Gerekir / **ÖNER ADIYAMAN**
- 20 Eski Bir Dostun Notlarından / **SEYMEN CAN TIĞLI**
- 22 İnsan / **HARUN KÜSMÜŞ**
- 24 Kahve / **ONGUN CAN KIROVA**
- 27 Yalnızlığın İnce Sesi / **MÜGE BUKSUR**
- 28 Penguen / **SEHER EDA KILINÇARSLAN**
- 30 Kaplumbağa Kefesi / **ERCAN YILMAZ**
- 32 Seviyorum. Peki ya siz? / **MEHMET SEVİM**
- 33 Saçlarım Beyazlıyor, Uzun Uzun
Anlatamam Her Şeyi / **AYŞENUR KOÇ**
- 34 Yaşam / **SEVİNÇ YAŞAR**
- 36 İtiraf / **AHMET RIFAT İLHAN**
Umut / **NİLGÜN KURNAZ**
Tavaf / **RİCO OBRA**
- 37 Şarkıların Hikayeleri / **BARIŞ KOCATÜRK**
- 38 Bıçak Açmaz / **MELEK ZEHRA BALCI**
- 39 Farkında Olmadan / **AYBERK YATKIN**
- 40 Ateşte Yanmak / **SENA NUR USLU**
- 42 Sokak Hayvanlarına Yönelik Şiddet:
Toplumsal Vicdanın Yarası / **ABDULLAH MEMİŞ**

Genel Yayın Yönetmeni: **UMUT ÖREN**

Editör: **ALEYNA KÖSELER**

Dergi tasarımı, illüstrasyon ve karikatürler: **ÖNER ADIYAMAN**

Ön kapak illüstrasyon: **ÖNER ADIYAMAN**

Arka kapak illüstrasyon: **HALDUN YILMAZ**

ilk yazı

UMUT ÖREN

Tüm bu karmaşanın ortasında bir şeyler başarmaya çalışan insanlar var. Hikayeler, düşünceler, temenniler, gerçekler ve gerçekleşmesi imkansız görünen hayaller... Bazen çok önemli bir şey anlatmak istersiniz, ancak kelimelere dökmekte zorlanırsınız. İçinizde birikir, büyür ve sonunda kocaman bir yük haline gelir. Bağırarak, kaçarak istersiniz; ancak ne bir yere gidebilir ne de sesinizi duyurabilirsiniz. Düşüncelerinizle, dile getiremediğiniz cümlelerle sıkışıp kalırsınız. Yine de, durum ne kadar zor olursa olsun, bir çare, bir çıkış yolu aramaktan vazgeçmezsiniz.

Talihsizlik Dergisi de benim için tam olarak böyle bir anlam taşıyor. Tüm talihsizliklere rağmen çıkmaya devam eden, pes etmeyen, etmeyi kabul etmeyenlerin dergisi.

Talihsizlik yenilenen 6. sayısıyla sizlerle.

lükse bak kimse yemeğe dokunmamış

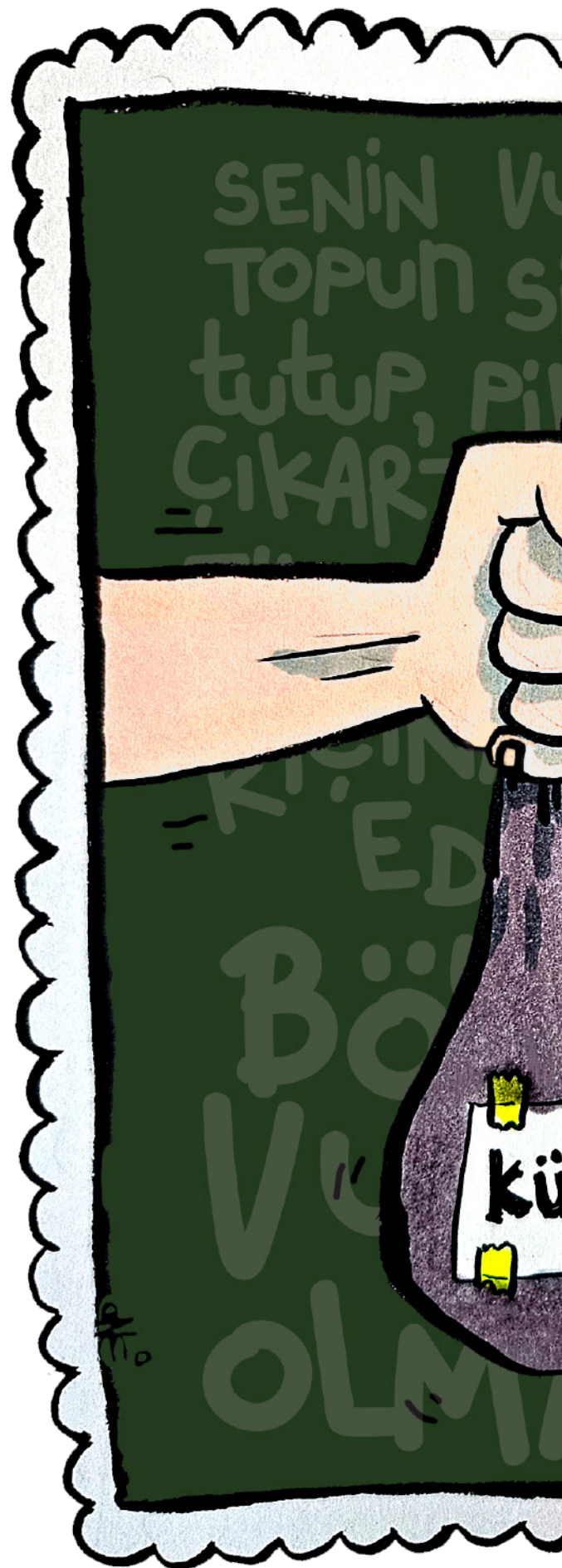
UMUT ÖREN

3. Bölüm

Küfür Etmek Yasak!

Kıran kırana geçen bir maçın ardından, yaratıcı küfürler kaldırımların arasında gezinirken... Örnek vermek gerekirse, "Senin vuracağın topun sibobunu tutup, plastiğini çıkarıp, o plastik yeri senin kışına monte ederim. Böyle vuruş olmaz!" gibi en sade ve şu an yazılabilecek bir örnek. Birden, Mesut abi bağırdı: "Yeter! Bu saatten sonra küfür eden para öder."

"Nasıl yani?" diye fısıldaşmalar oluştu. Mesut abi büyük bir ciddiyetle anlatmaya başladı. Belli ki daha öncesinde bunu kafasında kurmuştu. "Şimdi şöyle yapıyoruz: Küfürleri basit küfür, orta küfür ve ağır küfür olarak üçe bölüyoruz. Basit küfürler 'salak, aptal, mal' vb., orta küfürler 's.k.k, g.t' vb., ağır küfürler '...' (bunları yazamam, siz hayal edin)." Bayağı uzun uzun küfürleri söyledi ve gruplara ayırdı. "Eğer basit küfür ederseniz 25 kuruş, orta küfür ederseniz 50 kuruş, ağır küfür ederseniz 1 lira vermek zorundasınız. Bundan sonra bu paralar bir torbada toplanacak ve haftalık mahallenin ihtiyaçları karşılanacak. Mesela Meybuz alınacaksa, buradaki para ile alınacak."

Konusu açılmışken, çocukken yediğimiz o Meybuzlar neydi öyle? Biliyor musunuz bilmiyorum ama biz sürekli ondan alırdık. Kolalı donmuş buz!

Ya da top patladı diyelim, yeni top bu para ile alınacak. Mahalledeki herkesin aklına yattı bu fikir. Kabul ettik ve kural işlemeye başladı.

Bazıları için hiç kolay değildi. Başta sürekli torbaya paralar atıldı. Benim için ise çocuk oyuncağıydı. Zaten küfür etmeyi seven birisi değilim. Hiç etmem demiyorum, ama genelde etmem. Daha sonra küfürler azaldı. Küfürsüz geçen haftalar olmaya başladı. Derken bir gün Barış abi bir şey yaptı. (Barış abi, "trol" kelimesini Türkiye'ye getiren kişidir. Dünyanın en trol insanı.) Cebinden 5 lira çıkardı ve torbaya koydu: "Ben parasını peşin veriyorum. Bu hafta doya doya küfür edeceğim." Hepimiz gülmekten yerlere yattık. Barış abi küfür etmeye başladı.

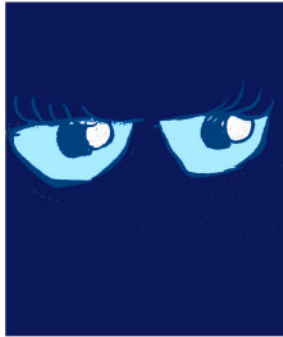
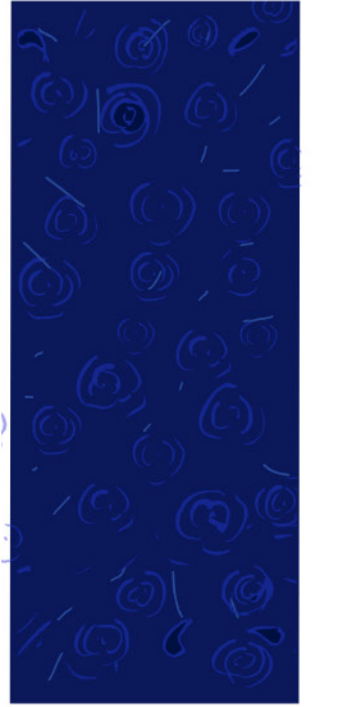
Sonra ne mi oldu? Kural yavaş yavaş yok oldu. Para ile kurallar satın alınabiliyormuş, bunu orada öğrendim. Tabii o an anlamamıştım. Biz topumuzu oynamaya ve topaç çevirmeye devam ettik.

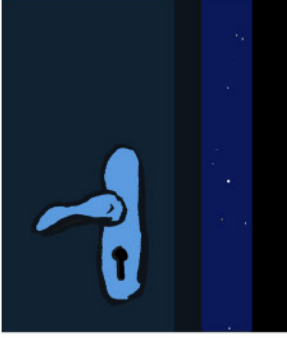
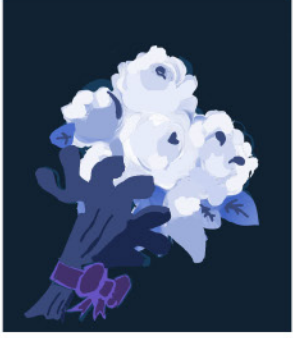
NUR BAHAR YURTTAŞ

Gecenin sessizliğinde bu küçük kasabanın sokaklarında yürümek en sevdiği eylemdi.

Ama ne evi vardı ne de gitmek istediği bir yer. Aslını sorarsanız, kaçtığı vardı onun: Geçmiş Zamanlar Meyhanesi... Bir gün bütün şarap şişelerini kırmış, kadehleri fırlatıp çıkmıştı oradan. Elindeki kesik de oradan kalmaydı. Hani şu iltihap bağlamış olan kesik... Acısını duymuyordu zaten elindeki eldiveni de çıkardığı hiç görülmedi. Sabah akşam en تنها sokaklarda yürürdü, kimseye bakmadığı için تنها sanırdı. Bazen tanıdık bir ses çalınırdı kulağına, duymazlıktan gelirdi. Adımlarını hızlandırır, bir türkü tuttururdu. Zaman kavramını yok saymıştı; hayat olduğu gibi duruyor zannediyordu. Kadehler kırık, şaraplar dökülmüş... Geceleri meyhanenin önünden hızlı adımlarla geçerdi. Tekrar tekrar geçerdi, çevresini dolanırdı ama tekrar girmeyi aklından bile geçiremezdi. İçindeki burkuntu artmış, dışarıda da şiddetli yağmur başlamıştı. Yağmur onu ıslattı, o ise içindeki burkuntuyu büyüttü büyüttü; içine sığmadı içi. Dayanamadı, bir duvarın kenarına çöktü ve sessizce gözlerini kapattı. Haftalardır belediye banklarında yaptığı uykular dışında uyumamıştı. Uyuyakaldı çöktüğü yerde.

geçmiş zamanlar meyhanesi

Yanına ürkek adımlarla yaklaştı. Tereddütle baktı. Kendine geliyor sanırım. Kalbinin atışları hızlanmıştı. Daha da yaklaştı kanepenin yanına, gözlerini açmıştı. Doğrulmasına yardım etti. Etrafını ifadesiz gözlerle süzen kıza açıklama yapma ihtiyacı hissetmişti. Onu neden buraya getirdiğini anlattı, kendini tanıttı. Kız tepki vermemişti; ona bir kâse sıcak çorba getirdi, içmesine yardımcı oldu. Kızın kendisiyle aynı yaşlarda olduğunu tahmin ediyordu. İsmi sordu, cevap alamadı; hayatında cevap alabildiği pek az soru vardı zaten. Kıza annesinden kalma temiz giysiler verdi, banyonun yerini gösterip işlerine koyuldu.

Burası neresiydi, neden bu oğlan ona yardım etme ihtiyacı duymuştu? Yardım değil eziyetti aslında. Sokaklardaki yalnızlığına çok alışmıştı. Yalnızlığına yapılan en ufak bir dahiliyet ona büyük bir felaket gibi geliyordu. Buradan gitmeye karar verdi. Gence görünmeden evden çıktı, sokaklarda yürümeye devam etti. Meyhanenin sokağına girdi, kapısına yaklaştı. Elini tereddütle kapıya uzattı, kendisinin bile şaşırdığı bir hızla kapıyı itti. Elinde aniden dayanılmaz bir acı duydu. Sakince bir masaya oturdu. Omzunda yumuşacık bir el hissetti. Annesi...

Elini avucuna aldı, yarasına baktı, yavaşça temizledi, sardı. Kızına sarıldı, sorular sordu. Ama ne bir tepki alabildi ne de bir cevap. Kızını zorla üst kattaki odasına çıkardı, üstünü değiştirmesine yardım etti, yatağına yatırdı. Kızı daldığı derin uykudan bir daha uyanmadı.

aileden kalan zorlu yollar

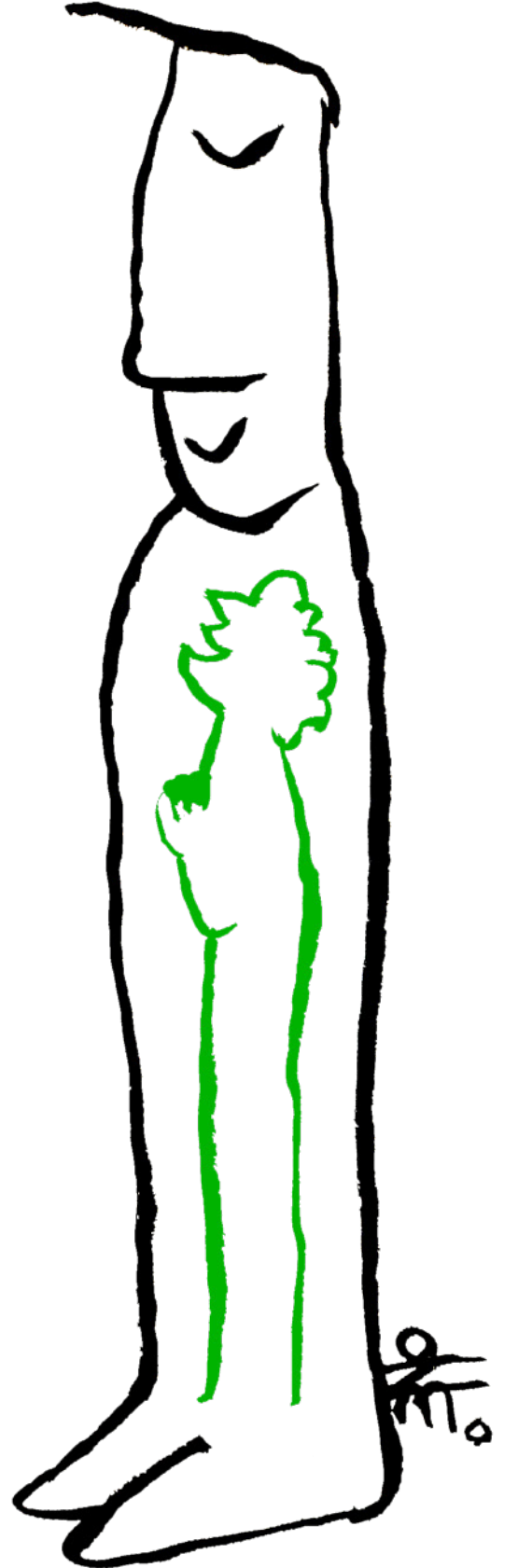
MURAT TERLEMEZ

çalışır halde bulurlar. Sosyal ilişkileri de çıkmaz hal alarak, aktiviteye katılımda büyük engellerle karşılaşır. Ebeveynleri onları “Sen yapamazsın, beceremezsin!” gibi söylemlerle yönlendirdiğinde, ilerleyen yıllarda kendilerini yetersiz ve aşağıda görme eğilimleriyle baş başa kalırlar.

“Başkaları ne der?” düşüncesi, tek başımıza yaşayamamamızın sonucunda oluşan bir düşüncedir. Bazıları için takıntı haline gelmeyen, bazıları için ise takıntılı bir hal alan bu düşünce, sosyal aktivitelere katılımın yanı sıra günlük hayatımızın olağan bir biçimde sürmesine de engel olur. Özguven sorununun

Bireylerin bir işi düzgün yapamaması, beklentiler altında ezilmeleri, kişisel yeterliliklerini sorgulamaları, küçümsemeleri gibi duygu ve davranışlarının temeli yetersizlik hislerine bağlıdır. Herkesin olumlu yönlerini inceleyip kendi olumsuz yönlerine odaklanırlar. Yeteneklerini görmezden gelmeleri de yetersizlik hisleri ile bağlantılıdır. Bireyler, çoğu şeyi başarıp üstesinden gelseler de başarının mutluluğunu yaşayamazlar ya da kısa süreli bir doyum ile karşılaşmış olurlar. Övgüyü sevmelerine rağmen, kendi içlerinde hak etmediklerini düşünürler. Olumlu iltifatlarda hoşlarına giden taraflar olsa da pek içselleştiremezler. Ailede aşırı kontrolcü ve yargılayıcı bir üslupla yetişen bireyler, başarılarının tesadüfi olduğuna inanırlar. Övgülerle mutlu olsalar bile, yine de içleri huzursuzluk ile doludur. Eleştirel bir biçimde büyüyen bireyler, daha sonra yaptıkları her şeyi mükemmel boyutta yapmaya çalışırlar. Böylece yetemeyeceklerini anladıkça kaygı yaşarlar.

Çocukluk döneminde başlayan benlik kavramının doğru şekillenmemesi ile bireyler, kendilerini başkalarıyla mukayese ederek onlardan daha aşağıda görürler. Kendilerini yetersiz ve yeteneksiz hissederek hiçbir değerlerinin olmadığını düşünürler. Bireyler, kendilerini sürekli ispatlamaya

olduğu bireyler, bu düşünceye daha fazla takılırlar ve rezil olmamak üzerine kurulu bir hayat yaşarlar. Bu bireyler, onaylanma ihtiyacından dolayı onaylanmadıkları sürece ya da övgü almadıkları zaman sosyal ortamlarda ketlenirler. Herkesin işi gücü bırakıp onları izlediğini ve takip ettiğini düşünürler. Bireyler, başkaları tarafından ayıplanmamak, eleştirilmemek, suçlanmamak ve yetersiz olduğunun söylenmemesi üzerine kurulu düşüncelerle hayatlarını zehir ederler.

Eleştirilme korkusu, sosyal ortamlarda yapacakları herhangi bir davranıştan veya sergileyecekleri

tavırdan dolayı eleştirilecekleri düşüncesiyle o davranıştan vazgeçme eğiliminde olan bireylerin yaşadıkları bir korkudur. Rezil olma korkusunda olduğu gibi, davranışın sonucunu düşünerek kendilerini yapacakları eylemlerden geri çekerler. Eleştirileceği korkusuyla bireyler, kendilerini sosyal ortam ve aktivitelerden soyutlarlar.

Çekingen kişiler, olumsuz değerlendirilecekleri düşüncesiyle ve rezil olmaktan korktukları için aktivitelere katılmazlar. Sosyal ortamlarda ve aktivitelere katılımlarda yapamayacakları bir şeyden ötürü ayıplanacaklarını, gülerek alay edileceklerini düşünürler. Başkalarının bulunduğu ortamlarda herkesin kendilerine baktığını düşünüp rezil olma korkusu yaşarlar.

Hata yapma korkusu, dış çevrenin bireyleri hatalarından dolayı eleştireceği ve olumsuz tavır sergileyeceği gibi düşüncelere sevk eden bir korkudur. Bireyler, yapacakları bir şeyin sonucunu önceden olumsuz düşünerek ve korkarak, kendi davranışlarında değişiklik olmasına sebebiyet verirler. Yapacakları işe değil de sonucuna odaklanarak kaygı duymaya başlarlar. Aslında hata yapma korkusu, kendi benliğimizi yansıtamadığımızda ortaya çıkar. Onay ve kabule ihtiyaç duyan bireyler, gerçek benliklerini yansıtamaz ve yaşayamaz hale gelirler. Bireylerin hata yaparak bir şeyleri daha iyi kavrama noktasına geleceğini görmemesinden kaynaklanan bir korkudur aslında. Bireyler, öncelikle hatanın da olabileceğini kavramalı ve öyle hareket etmelidirler.

Yapacakları bir eylem ve davranışın sonucunda beğenilmeyeceğini düşünen bireyler, başkalarından onay alamayacağı düşüncesiyle ya karamsar biçimde beğenilmeme kaygısına odaklanırlar ya da mükemmeliyetçi bir tavır sergilemeye başlarlar. Onay ve övgü isteğiyle güdülenmişken sonunda beğenilmeme durumu onların tüm düşüncelerini alt üst eder. Böylece beğenilmeyeceği, kabul görmeyeceği düşüncesiyle yapacakları ve sergileyecekleri davranışları ertelemiş olurlar.

eyvah necdet

İRFAN ALIŞ

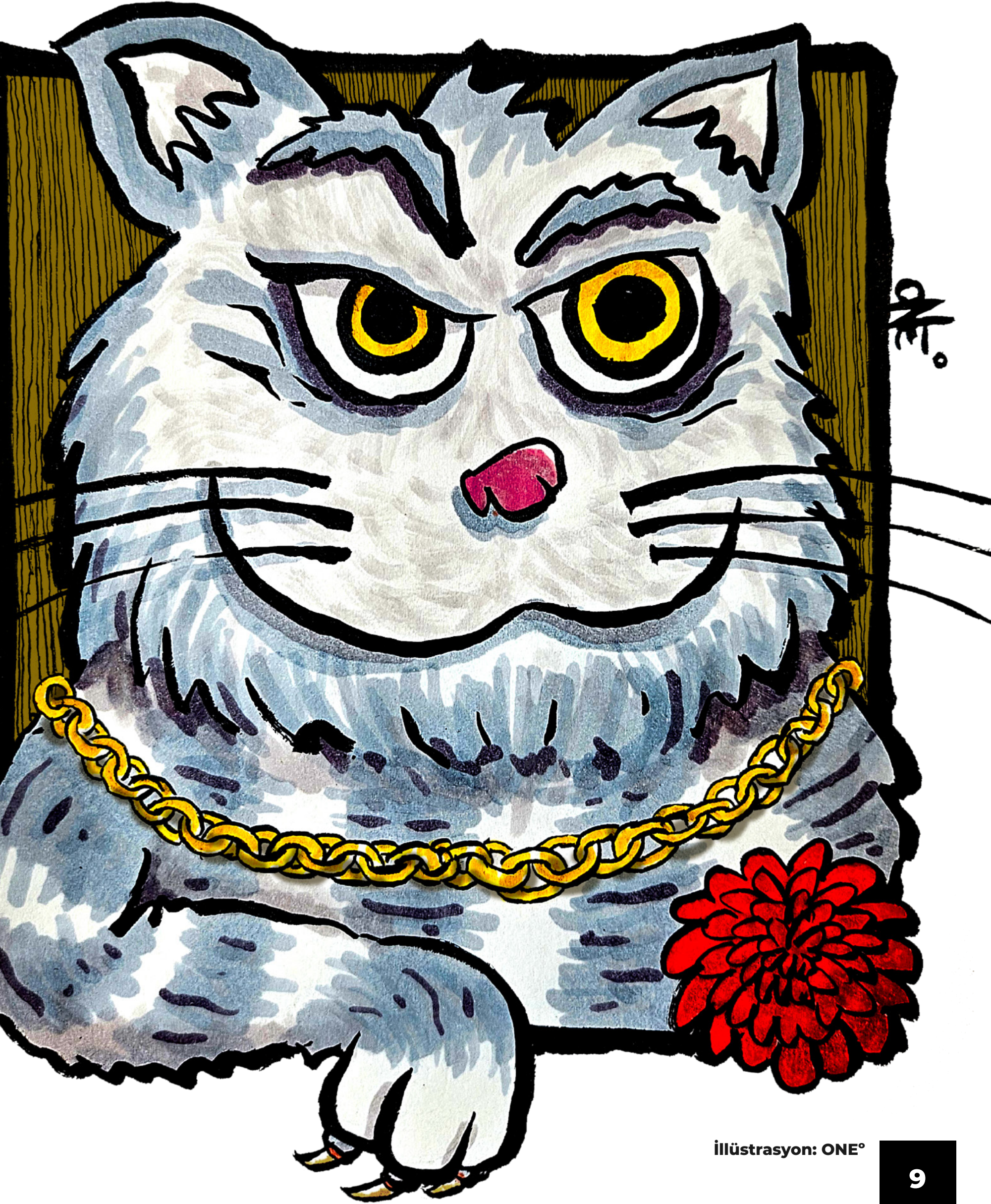
Yurtdışından ülkeye dönmüş, birkaç işten kovulmuş... En son portatif kaynak makinesi satıcılığından istifa etmişim. Tabii ki hesapta... İstifaymış... Son yaptığım çıkıntılıklardan sonra kovulmam kesindi. Hayatın berbat olunca insan kendine böyle boktan yalanlar söylemeye başlıyor. Umutlarım kırık, eve dönerken ara sokakta bir kiralık levhası çarptı gözüme. Birden ışıklar yandı beynimde... Tabii be abicim der gibiydi... Tabii işte bu! Alüminyum doğrama ve panjur dükkânı... Birden tükürdüğü bir dükkân hayali geçti gözümün önünden... Çıraklıktan gelmiş, bu işleri nasılsa öğrenmişim. Ve hep asıl işim bu olmayacak demişim kendime çırakken... Tükürdüğümü yalamıyorum diyen yalancıdır. Ne olacak ki, gencim, güzelim, yalarım, yutarım tükürüğümü... Bıktım artık kovulmaktan. Bir yerim olsun benim de... Patron matron çekemem artık. O gazla abime danışayım dedim... Ben dükkân açsam mı derken daha, çoktan vazgeçmeye başlamışım ki... "Kalk gidip bakalım." dedi. Nasıl "Tamam." dedim hala bilmiyorum. İşte buradayım... Dükkanımda... İşlerin rayına girmesi fazla uzun sürdü. İlk günler, çok genç ve parlak olduğumdan, içeri giren müşteri "Patron nerede?" diye sorduğunda, "Ben!" diye cevap verirken, ses tonum "Kara Murat benim!" diye ayağa kalkan Yeşilçam figüranlarına benziyordu.

Bir dükkân nasıl gerçek bir dükkân olur? Bir kere gelenekleri oluşmalı... Mesela çırak çay demler. Ve çırak kalfa olur. Soba yanar... Radyo çalar. Hep aynı kanaldadır ve kısıktır; dinlemezsin... Müdavimlerin vardır, çeşit çeşit... Toto veya at yarışı oynayan işsiz güçsüz tayfa, iş arayan talebe, oğluna telefon ettiren yaşlı teyze, yoldan geçen kızları kesmeye gelmiş yeni yetme, dekopaj lazım beş dakikalığına diyen ve bir daha getirmeyen yavaşak herif... Ve tabii ki dükkânın asıl varlık sebebi: Müşterilerimiz... Çeşit çeşit onlar da... Parasını vermemek için her yolu deneyen eski Anavatan milletvekili aday adayı müteahhit abi... "Ulan," diyorsun içinden, "Şener Şen 'Banker Bilo'da üçkağıtçı rolünü bu heriften çalmış." Ya da tam tersi... Her türlü yalanı söyler... Tek derdi, repo yaptığı bir ton parayı ellememek, onun bunun parasıyla para kazanmak... Mesela Bulgaristan göçmeni öğretmen çift... Dakikasında öderler ve mutlaka bir şeyler ikram ederler. Rejimden çıkamayan tombul memure hanım... Temizlik manyağı kendisi... Kapıdan balkona üç terlik değiştirirsin... (Pencereleri balyozla kırıp indirince fenalık geçirmişti... Sakinleştirici vermişti kocası...) Neyse, daha niceleri var böyle...

Ve mesela, bir de o dükkâna alışan sokak hayvanları olmalı... Sev ya da sevmeyen, onlar gelir. İşte ya da isteme, onlar dükkânı ele geçirir... Sen dükkancısın... Ve sadece bize saygı duy, çekil önümüzden edasındadır hayvanlar... Kuralların var... "Al onları bi yerine sok." der gibidirler... Sokak hayvanları da olsa, ad takarsın... Mesela, nedense tavırlarını bir şekilde ona benzettiğim, erkenden ölen yavru kedi... Müslüm... Trafik kazası sebebiyle kuyruğunu kullanamayan 'Ölükuyruk Caşua' (Aynı yazıldığı gibi okunur :)))... Bazen plastik tokmağımla vururdum kuyruğuna, hani can bu geri gelir melir diye... O etrafa bakmaya devam ederdi... Ben de bunu kullanırdım bazen... Ne yapardım? Genç ve bekar bir esnafın mutlaka dükkân ölü geçicisi hatunları olur. Evlilik çağını kaçırdıklarını sanıp aşırı dolanmaktadır ortalarda. İşte onları, mesela bana aşık olduklarını sanan evde kalma fobili mahalle kızlarını şok etmek için kullanırdım Caşua'nın ölü kuyruğunu... Kızların gözlerine korkutucu bakarak tokmağı kaldırır ve kedinin kuyruğuna küt diye indirirdim... "Ay manyak!" diye kaçıştırlardı kızlar gülüşerek... Kedi "Ne oluyor?" der gibi sakince bakar, kıpırdamazdı... Ve... Eyvah Necdet... Mahallenin kedi kralı... O yıllar TV'deki o karaktere ne kadar benzerdi... Koca kafalı, iri yarı, kirli suratlı... Hafif yamuk bakan, alaca beyaz kedi... Mahalledeki tüm yavru kedilerin babasıydı... Dükkanın kapısına düzenli işerdi... Hatta ben orada dikilip mahalleyi keserken dahi... İşaretlerdi kapıyı ve beni... Onun bölgesiydik artık ne de olsa... Eyvah Necdet... Ağır abi... Ve bu sokak aleminin en kötü adamı, en tehlikelisi arada uğrayan, 'Arap' adını taktığım siyah köpek... Hep koşardı... Hiç durduğunu görmedim... Parlak siyah, bol kaslı bir kırma... Ciddi, suratsız ve soğuk... Kedilerin amansız düşmanı... Eyvah Necdet'i öldürdüğü gün ismini değiştirdim... Katil... Dükkanın insanları ve hayvanları birlikte yaşar... Çıkarları veya duyguları ya da ruhları bu yerde çakışır ve dükkân, dükkân olur... Ve birçok olay yaşanır... Ve yıllar geçer... Er ya da geç bir gün dükkânın da kıyameti gelir... Kapanır... Dükkancı oradan gider bir gün... Bir uzvunu kaybeder ruhunun dükkancı... Ve hiç unutamaz... Ve oranın ruhunu yanına alır giderken... Gittiği her yerde o ruhla işaretler...

Aynı Eyvah Necdet gibi...

Bunu sadece o koklayabilir...

yasemin yazı

BİBLİOFİLA

GÜNBATIMI

Vapurda gördüğüm yeşil gözlü adam da otele girişini yaptıırıyordu. Beni fark edince belli belirsiz gülümseyip dikkatini tekrar resepsiyondaki genç çocuğa verdi. “50 numaralı oda efendim, iyi tatiller dilerim.” dedi resepsiyondaki çocuk. Adam da kibar bir şekilde teşekkür edip anahtarını aldı. Etkileyici ve tok bir sesi vardı adamın, her şeyi iyiydi anlaşılan: yakışıklı, kibar, güzel sesli... Bu düşüncelerden sıyrılıp resepsiyondaki çocuğa oda anahtarlarımı vermesini rica ettim. “51 numaralı oda Hanımefendi” deyince, “Yok artık!” dedim ve bunu sanırım içimden söylemedim, çünkü arkamdan hafif bir gülme sesi duydum ve bu ses biraz önceki adama aitti. Hızlıca anahtarlarımı alıp teşekkür ettim ve odama çıkmak için ilerledim. Oradan bir an önce gitmeliydim. Odama çıktığımda camı açıp denizin mis gibi kokusunu içime çektim. Derin derin nefes aldım. Ne oluyordu bana böyle? Hayatımda ilk defa gördüğüm bir yabancidan neden bu kadar etkilenmişim, anlamıyordum. Odamın manzarası şahaneydi. Oldum olası adanın bu atmosferini çok seviyordum. Her geldiğimde kendimi sanki farklı bir dünyada gibi hissediyordum. Tam da romanımı yazmak için uygun atmosfere sahipti: Büyükada.

Yazmaya başlamadan önce yapmayı en çok özlediğim şey olan adayı bisikletle tura çıkacaktım. Eskiden, adadaki arkadaş grubumuzla bisiklet turuna çıkar, Aşıklar Tepesi’nde soluklanır, muhteşem manzarada güneşin batışını izlerdik. O günleri o kadar özledim ki... Kaç yaşına gelirse gelelim, o yılları asla unutmayacağım. Hızlıca

üzerimi değiştirdim, güneş gözlüğümü ve şapkamı alıp oda anahtarlarını çantama koyup odadan çıktım. Yakışıklı yabancı ortada görünmüyordu. Hızlıca merdivenleri inip otelden çıktım, bir tane bisiklet kiralayıp o özlediğim yasemin kokulu sokakları, tarihi köşkleri ile ada turuma başladım. Her gezdiğim yerde gözümde farklı bir anı, bambaşka bir hatıra canlanıyordu. Aya Yorgi Tepesi’ne gitmeden önce dondurmalarına bayıldığım tarihi dondurmacıdan en sevdiğim dondurmadan aldım. Adanın en güzel dondurmaları buradaydı. En güzel köşeye oturmuş dondurmamı yerken önümden bisikletle bizim yakışıklı yabancı geçti. Şaşırdığımı itiraf ediyorum. Hatta gözden kaybolana kadar arkasından baktım. Hiç bisikletle gezecek birine benzemiyordu. Ah, bu ben ve şu önyargılarım... Yakışıklı yabancı gözden kaybolunca ben de keyifle dondurmamı yedim. Allah’tan beni fark etmemişti.

Bisikletime binip ada turuna başladım. Akşam Sema ile yemek yiyeceğimiz için çok uzatmamak niyetindeydim ama Aşıklar Tepesi’nde gün batımını izlemeden de dönmeyi düşünmüyordum. Çam ormanları arasında kıvrılan yola saptığımda burnuma dolan çam kokusu, bana eşlik eden masmavi deniz manzarası, adada olmak, kendimi evimde gibi hissettirmişti. Hiç olmadığım kadar huzurlu ve mutlu hissediyordum. Sanki o eski mutlu çocukluk yıllarıma geri dönmüş, zaman hiç geçmemiş, ben hiç büyümemişim gibi...

Gün batımına az kalmıştı, kaçırmak istemiyordum. Bisikletin pedallarını daha hızlı çevirmeye başladım ama küçük bir ayrıntıyı atlamıştım. Buradaki yol biraz bozuk olduğu için bisiklet yer yer taşlara takılıyordu ve ben daha ne olduğunu anlamadan kendimi yerde buldum. Çok kötü düşmemiştim ama bileğim fena halde acıyordu. Ben bisikletten kurtulup bileğime bakmaya çalışırken yanımda birinin varlığını fark ettim. Bisikleti üzerimden alanın kim olduğunu görmek için kafamı kaldırdığımda bu kişinin yakışıklı yabancı olduğunu anladım. Demek ki o da buralarda gezerken benim muhteşem düşüşümü görmüştü. Şu anki durumumdan biraz utanmıştım. Bu adamla her karşılaştığımda neden utanıyordum? Beni hep hazırlıksız durumlarda yakalıyordu.

Bana elini uzattı.

“Yardımcı olmama izin verin lütfen, belli ki ayağınızı incitmişsiniz.”

Ben hâlâ adama bakıyordum. Hem bu kadar kibar, hem bu kadar yakışıklı olmak bence çok fazlaydı. Çekinerek elimi uzattım. Beni sıkıca tutup kalkmama yardım etti. Bir anda çok yakınlaşmıştık. Usulca kendimi geri çektim ve konuşacak gücü zor da olsa bulabildim. “Teşekkür ederim, çok nazıksınız. Bugün size yeterince rezil oldum sanırım. Bundan daha fazlası olmaz.” dedim. Cümlemin sonuna doğru sesim beni terk etmiş, içime kaçmıştı sanki. Yakışıklı yabancı daha önce hiç görmediğim kadar güzel bir gülümseme ile beni dinledi.

“Rica ederim, kim olsa yardım ederdi. Hem hiç olur mu öyle şey, rezil olmak ne demek? Bu arada size kendimi tanıtmama izin verin lütfen. İsmim Selim, eski Adalılardan biriyim aslında ama uzun zamandır gelmiyordum. İşim dolayısıyla çok boş vaktim olmuyordu. Uzun zamandır yurt dışındaydım, yeni döndüm sayılır ve hemen kendimi adaya attım diyebilirim. Çok özlemişim.”

Yakışıklı yabancı artık o kadar da yabancı değildi. Eski Adalılardanmış. Peki, ben neden hiç hatırlamıyorum? Mutlaka görmüş olmam lazım. Ben kendi kendime bunları düşünürken adam da beni tanımak istiyordu doğal olarak.

“Siz bana isminizi söyleyecek misiniz?”

“Ah, tabii ki, şey, ben de eski Adalılarımdanım aslında. Sizi hiç hatırlamadığımı düşünüyordum. İsmim Yasemin, adadaki yaseminlerden geliyor ismim.” diye kısaca açıkladım. “Çok güzel, tanıştığınıza memnun oldum. Sadece yaz mevsiminde adaya geliyorsanız karşılaşmamış olmamız normal. Ben her yazı babamın avukatlık bürosunda çalışarak geçiriyordum. Şimdi de mesleğim oldu. Sizi adaya atan sebep nedir? Siz de uzun zamandır gelmemiş gibiydiniz. Yanılıyor muyum?” Gülümsedim. “Hayır, yanılmıyorsunuz. Uzun yıllardan sonra geliyorum adaya. Aslında ben yalnız kalmak, kafamı toparlamak ve yeni romanım üzerinde çalışmak için geldim. Mesleğim yazarlık ve burası bana hep huzur vermiştir. İlham olacağından da eminim.” “Çok haklısınız, burası gerçek bir ilham kaynağı.” deyip bana yine o muhteşem gülümsemesinden bahşedip elini uzattı. “Memnun oldum, Yazar Hanım,” dedi. O kadar tatlı söyledi ki bir an cevap vermeyi unutuyordum. “Memnun oldum, Avukat Bey.”

“Madem buradayız, ayağınız iyiye şu muhteşem manzarayı izlemeden dönmeyelim. Çünkü ben de bunun için gelmişim. Adadan uzaktayken en çok özlediğim şeylerden biri de buraya gelip gün batımını izlemektir. Sanki güneş hiçbir yerde buradaki kadar güzel batmıyor.” Şaşkınlıkla dinliyordum anlattıklarını. Ben de tam olarak böyle düşünüyorum ve hissediyordum. “Haklısınız, benim de en çok özlediğim şey güneşin batışını izlemek. Aslında yetişmek için acele ederken oldu bu minik kaza.” “Tahmin ettim, çok hızlanmıştınız. Allah’tan hafif atlattınız. Gelmişken bu muhteşem manzarayı seyredelim isterseniz?”

“Olur, hem düşüşüm boşa gitmemiş olur.” dedim. Selim, gülerek yolun kenarındaki taşlardan birine oturdu ve elini uzatarak beni de yanına davet etti. Oturup, denize doğru baktım. Güneş, ufuk çizgisine doğru yavaş yavaş inmeye başlamıştı. Renkler her geçen dakika değişiyor, altın sarısından pembeye, turuncuya ve sonunda kırmızının en güzel tonlarına bürünüyordu.

Sessizlik içinde, sadece dalgaların kıyıya vuruşunu ve uzaklardan gelen martı seslerini dinleyerek güneşin batışını izledik. Bu an, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar güzeldi. Selim’in varlığı da bu anı daha da özel kılıyordu. Her ne kadar o ana kadar hep utangaç ve çekingen davransam da şimdi bu sessizlikte, onun yanında huzurlu hissediyordum.

“Burası gerçekten harika bir yer.” diye fısıldadı Selim. “İnsana geçmiş, çocukluğunu, güzel anılarını hatırlatıyor. Ben de buraya her gelişimde o eski güzel günlere geri dönmüş gibi hissedirim.”

“Ben de aynı şekilde hissediyorum.” dedim. “Bu yüzden burası benim için hep çok özel olmuştur. Özellikle de yazmak istediğimde, düşüncelerimi toparlamak istediğimde buraya gelirim.”

Selim, beni dikkatle dinliyordu. “Demek yeni bir roman üzerinde çalışıyorsunuz...” dedi, ilgisi artmış bir şekilde. “Ne hakkında yazıyorsunuz?”

Bir an tereddüt ettim. Romanın konusunu henüz kimseyle paylaşmamıştım ama Selim’in samimi ilgisi beni cesaretlendirdi. “Henüz tamamlanmamış bir hikaye aslında.” dedim. “Ama genel olarak aşk, kayıp ve yeniden bulunma üzerine olacak.”

“Etkileyici bir konu.” dedi Selim. “Böyle bir hikaye için ilham kaynağı bulmak zor olmalı. Ama bu adada, hele de böyle anlarda, ilhamın sizi bulacağına eminim.”

Bu sözleri duymak beni mutlu etmişti. “Teşekkür ederim.” dedim. “Umarım öyle olur.”

Güneş tamamen battığında, gökyüzü mavi bir karanlığa büründü. Yavaş yavaş ayağa kalktık. Bileğimde hafif bir sızı hissettim ama Selim’in yanında bu küçük rahatsızlık önemsiz geliyordu. Selim bana döndü ve hafifçe gülümsedi. “Size eşlik etmekten memnuniyet duyarım.” dedi. “Otelinize kadar size eşlik edebilir miyim?”

Bu teklife karşı koyamadım. “Tabii, teşekkür ederim.” dedim.

Bisikletlerimizi alıp yavaşça otelimize doğru yola koyulduk. Yol boyunca Selim’le adanın geçmişi, çocukluğumuz ve hatıralarımız üzerine sohbet ettik. O anda, o anın verdiği huzurla, bu yazın benim için sıradan bir tatil olmanın ötesinde, belki de hayatımın dönüm noktası olabileceğini hissettim.

Otele vardığımızda, Selim’e teşekkür edip iyi geceler diledim. “Yarın görüşürüz.” dedi. Bu sözlerin altında başka bir anlam aramadım, ama yine de bu sözlerde bir şeyler vardı. Yarın ne olacağını bilmiyordum, ama şimdiden merak etmeye başlamıştım.

Odamda yatağa uzandığımda, o gün yaşadıklarımı düşündüm. Selim’i düşündüm. Neden bu kadar etkilenmişim? Bir yabancıya karşı bu kadar çabuk bir yakınlık hissetmem normal miydi? Aklımdaki sorularla uykuya dalarken, Selim’in gülümsemesi gözlerimin önünden gitmiyordu. Belki de bu yaz, düşündüğümde çok daha farklı geçecekti...

DEVAM EDECEK...

kendinizi izleyin

BURCU ATABAY

Kimler bastırdı içindeki çığlıkları şimdiye kadar? Ne çok sessizlik biriktirdiniz kim bilir. Herkes duysun isterken bir o kadar gizli kalsın istemek, duygularınızı bastırmaya çalışmanın ta kendisi değil midir? Hep yalnız gelir en yoğun hisler, bu yüzden mi yalnızlıktan korkarız? Hep kalabalıklarda ağlamak gelir içimizden, bu yüzden mi kalabalıktan korkarız? Biz aslında kendimizden kaçıyor olabilir miyiz? Kendi yalnızlığımızdan, kendi kalabalığımızdan!

Şöyle çıkın içinizden, dışarıdan bakın kendinize. Sizi iyi yapan nedir? Size iyi gelen nedir? Sizi güldüren ve ağlatan, korkutan ve mutlu eden, öfkeliendiren ve sakinlik veren her ne varsa onu izleyin ve derinden hissedin. Ne istediğinizi bileceksiniz. Böylece hiçbir yalnızlık ve kalabalık canınızı acıtmayacak...

İyi seyirler.

gökyüzüne gömün beni

UMUT FURKAN ÇAKIR

*Ben ölürsem gökyüzüne gömün beni.
Üç günden uzun tutulmayacak zaten yas...
Toprakta çürütmeyin beni,
Tebessüm ediyorumdur bulutlardan süzülürse yaş...*

*Ben ölürsem gökyüzüne gömün beni.
Güneşli olursa gün, hatırlayın biraz.
Toprakta çürütmeyin beni,
Unutulmayayım yavaş yavaş...*

*Göğün mavisinde iz bırakayım,
Yıldız olup her gece parlayayım,
Toprağa karışmak istemem;
Sonsuza dek hatırlanayım...*

TAMAMEN

TALİHSİZLİK

dergi

dükkan

açıldı!

voxvil.com/talihsizlikdergi-dukkani/my.triber.shop/talihsizlik-dergi-dukkani/

birbirinden anlamlı ürünlerimize bu adreslerden
ve talihsizlikdergi.com'dan ulaşabilirsiniz.

erdem yener

Erdem Yener kimdir? (Genelde bu soruların cevapları "Burada doğdum, büyüdüm. Şu olaylar başıma geldi..." gibi cevaplanıyor. Ama benim sormak istediğim şey: Erdem Yener 2024 yılında aynaya baktığı zaman ne görüyor? Kendi kendine ayna ile konuşurken ne gibi sorunlarla boğuşuyor? Yani bu soru aslında ayna görevi görmek istiyor.)

Dünyanın en tembel çalışanını görüyorum. Aynaya bakınca "Dünya senden daha fazlasını istemiyor, çok da önemli değilsin, rahat ol." diyorum. Hatırlatmak iyi geliyor.

Hayatınızdaki dönüm noktalarından biri nedir ve bu olay sizi nasıl etkiledi?

Lise 3'ün henüz başındayken birlikte müzik yapabileceğim birilerini bulmak için İskenderun'dan ayrılıp Ankara'ya yerleşme kararı sanırım ilk büyük önemli dönüm noktamdı. Zaten duygusal olarak tek başınalığa yatkın biriydim ve bu kararım her şeyi ateşlemiş oldu.

Müzik kariyeriniz boyunca ilham aldığınız farklı kültürel veya sanatsal akımlar, sanatçılar oldu mu? Bunlar müziğinize ve hayatınıza nasıl yansdı?

Birçok janrdan ilham almış olsam da karakterime en uygun olanı grunge akımı

oldu. Sadelik, basitlik ve içtenlik tarif ediyordu ve 'Soundgarden' ile başlayan hayranlığım bugünkü müzikal kültürümü oluşturdu. Grunge da diğer güzel şeyler gibi erken bitti tabii, o ayrı.

'Güldür Güldür Show' gibi televizyon projelerinde yer almak kişisel gelişiminize ve sanatsal bakış açınıza nasıl katkıda bulundu?

Kollektif iş bilincini aşıladı bana. Çok büyük bir ekibin parçası olmak, ortak duyguyu bulmaya çalışmak oldukça öğretici oldu. Bu, her şeyi kendi yapma çabasında biriyken zaman içinde iş delegasyonunun önemine inanan birine dönüştürdü beni.

Bir müzisyen ve oyuncu olarak sanatsal üretim sürecinizde nasıl denge sağlıyorsunuz?

İki alan arasında nasıl geçiş yapıyorsunuz?

Bir geçiş söz konusu değil çünkü ben iş odaklı biriyim. Mevcut işin gereklilikleri neyse ona hizmet etmeyi doğru bulurum. İş ortaklarımı da işe hizmete yönlendiririm. Dolayısıyla çok savrulmuyorum.

Müzik endüstrisindeki değişimleri nasıl değerlendiriyorsunuz? Dijitalleşme ve sosyal medyanın müziğe olan etkileri hakkında ne düşünüyorsunuz?

Bağımsız müzik üreticilerinin altın çağı gibi görünse de pazarlama yetersizliğinin sebep olduğu kendini gösterme çabası kısa vadede bir yozlaşma getiriyor gibi.

Ama uzun vadede neye dönüşeceğini ben de kestiremiyorum. İki ucu distortion bir değnek bu ••.

Sanatınızın zaman içinde nasıl evrildiğini düşünüyorsunuz? Bugünkü Erdem Yener ile kariyerinizin başındaki Erdem Yener arasında en büyük farklar nelerdir?

En büyük fark benim artık 43 yaşında olmam :). Başka bir değişiklik göremedim. Öğrenmeye ve gelişmeye çalışıyorum ilk günkü gibi.

Müzik endüstrisinde kalıcı olmanın ve sürekli gelişmenin sırrı sizce nedir? Bu konuda genç sanatçılara ne gibi tavsiyelerde bulunursunuz?

Popüler kültürün sizi “Bugün bu tutuyor, bunu yapmalıyım.” cümlesini kurdurmasına izin vermeyin. Kendinizi en çok yansıttığını düşündüğünüz tarzı bulup o tarzda istikrar gösterin. Tutarlı ve karakterli her sanatçının zamanı gelecektir.

Gelecekteki projeleriniz arasında hayranlarınızla daha fazla etkileşim kurmak için planladığınız yenilikler var mı? Bu projeler (albüm, tiyatro, film, dizi) hakkında ipuçları verebilir misiniz? Aslında bu parantez içindeki her şey var sırada. Üretmeye ve çalışmaya devam ediyoruz 🙌.

Klişe Sorular Bölümü

Erdem Yener, 2024 yılında Mars'a götürülüyor. Bundan sonraki hayatını yalnızca seçtiği bir yemek, bir film, bir kitap, bir albüm ve bir oyunla geçirecek olsa, bunlar hangileri olurdu?

- Annemin tarzında gulaş yemeği
- Coppola’dan Apocalypse Now filmi
- Ses kartı kullanım kılavuzu kitapçığı (ancak anlarım çünkü)
- Soundgarden "Badmotorfinger" albümü
- FIFA (yeni adıyla FC) oyunu.

Kendi hikayesinin anlatılacağı bir film çekilse, hangi yönetmenin çekmesini isterdi? Ve konusu ne olurdu?

- David Lynch çeksin. Bol metaforlu olsun. “Nasıl akıp gitti, vallahi hiçbir şey anlamadım.” dedirtsin. Hayatım gibi :).

Geçmişten günümüze bütün konserlere gidebilme şansı olsa, ilk hangi konseri tercih ederdi?

- 1968 Woodstock Festivali olsun. Rock'n Roll’a ait her şey var. Drama ve felaket dahil :).

evrenden mesaj almak için aynı operatör ağını kullanmanız gerekir

ÖNER ADIYAMAN

Aniden bir köpük balonu havalandı şampuan şişemin kapağını açar açmaz. Hızlı bir çıkış yapsa da hemen duruldu, yukarı doğru usul usul süzölmeye başladı. Belli belirsiz parlak, dikkatsiz bir gününde seçemeyeceğin cinsten minicik. Takip etmeye başladım. Akan suyun yarattığı hava akımından aceleyle kaçtı bu esnada bir kaç kere ama sanki tercihi sakince yükselebilmektir. Yoluna devam etti. Göz hizama kadar çıktı. Sonra üzerime yöneldi aynı kararlılık ve sakinlikle. Omuzuma bir öpücük kondurdu uzunca, sonra pıt! Kayboldu.

Kim bilir hangi düşüncelerle girdiğim duşta hangi mesajı almıştım o minicik köpük balonundan?

Şu kısa ömrümüzdeki güzel küçük ayrıntıları gözden kaçırmayıp mutlu olabilmek mi? Kararlılık mı?

Öz şevkat mi?

Yoksa; olmayacak duaya amin deme mi diyordu bana? Ne kadar parlak olsan da sabun köpüğü gibi değersizsin, sen de elbet zamanın akışında hiç varolmamış gibi yitip gidersin mi demek istiyordu?

Sonra duştan biran evvel çıkıp bu düşüncelerimi yazıya dökme isteği geldi. Aceleyle yıkanırken, düşündüklerimi unutmamak için içimden sürekli küçük köpük balonu, küçük köpük balonu diye tekrar ediyordum. Aceleci davrandığımdan olacak, lifimi köpürtmek için kullandığım sabunu kim bilir kaç kez elimden düşürdüm. Her seferinde eğilip tekrar aldım ve özensizce işime devam etmeye çalıştım. Sanki inatlaşıyor gibiydik. Her düşürmemde bir öncekinden daha hırçınca

yaklaştım sabuna. O da her seferinde aynı hırçınlıkla karşılık verdi. Sonra durdum. Sakinleştim. Yavaş ve nazik hareketlerle son bir kez daha sabunu yerden aldım. Lifi köpürtürken de aynı nezaketi korudum böylelikle sanki daha önce hiç çıkaramadığım kadar köpük çıkartmıştım. Sanıyorum mesajlar gelmeye devam ediyordu.

Bir sabun bir insanla inatlaşabilir miydi?

Sabun bana sakın olmayı mı öğütlüyordu? Çok değer verdiğim fikirlerim için başka sorumluluklarımı aksatmamamla alakalı bir şeyler söylüyor olabilir mesela. “Kararlarını düşünerek vermezsen sahip oldukların da elinden gidebilir.” ya da aynı cümleyi tersten kurarsak, “Alelacele verdiğin kararlar sahip olduğun değerleri de yitirmene sebep olabilir.” mi diyordu?

Bilmiyorum belki de sadece az önceki köpük balonu kadar betimlenmek istemiştir. Belki o kadarı bile değil.

Sonra sakince duştan çıktım. Masa başına oturdum ve bu satırları yazıyorum.

İşte, ben evren ile iletişimi buna benzetiyorum.

Bana bir köpük balonu mesaj vermiş olabilir mi?

Eğer öyleyse, iyi bir şey mi söylemiştir, kötü bir şey mi?

Ya da gerçekten kıskanç sabunlar var mıdır?

eski bir dostun notlarından

SEYMEN CAN TIĞLI

İşte o zamanlar ortaokulda okuyordum, hayata bakış açım çok farklıydı, eski dostum. Mesela mutsuz olmak için bir sebep yoktu. Dünyaya sahip olmuşçasına bir heyecan vardı, hiç ayrılmayacağımızı sandığım dostlarım vardı. Yaşadığım ev, toz pislik içinde ve güvenliğin sıfırın altında olduğu bir semttiydi. Ama misal gezmeye güzel bir yere gittiğimizde o kirli tabloyu hemencecik unutuverirdik.

Hava kararmış... Dur bir mum yakıp yazmaya devam edeyim. He! Şimdi oldu. Küçük çatı katında bir yerde kalıyorum. Eğer F... H..'da yolun düşerse mutlaka gel, semaverde çay içeriz. Seninle çok çay içmişliğimiz vardır. Bir yıldır büroda çalışıyorum; yazı işleri, evrak işleri bilirsın, hafta sonları hazır vaktim varken ufak tefek yazılar yazıyorum. Bir şeyler karalamak iyi geliyor bana. Biraz çay, biraz kâğıt-mürekkep de insanı mutlu ediyor. Çünkü büyüdükçe beklentiler daha gerçekçi bir hâl alıyor. Yeri geliyor camdan bakınca da mutlu oluyorsun.

Şu sıralar yalnızım, pek gelen giden olmuyor. Yalnızlığımı Eminönü'ne, Galata'ya giderek bastırıyorum. Geçen bir sahafa gittim. Hatırlıyor musun? Seninle de gitmiştik o sahafa. Kararsızlığımdan dolayı hangi kitabı alacağımı seçememiş seni epey bekletmiştim. Herhalde o günden sonra kitaplardan soğudun.

Seni de çok merak ediyorum, değişmediğini umut ediyorum; bu beni endişelendiriyor. Şimdi şu kapıdan girsen eskisi gibi bir sohbet olur mu acaba? Yine bir pastaneye gidip uzun uzadıya konuşur muyuz? Ben sana yine zengin olmanın yollarını anlatırım. Ütopyalarımı, itiraflarımı anlatırım. Senin zıt görüşlerine katlanırım. Gündemleri senden dinlerim. Tabii sen de istiyorsan hâlâ...

Mektubundaki eve gittiğimde çatı katı boştu. Çatı katına girmeme ev sahibi pek razı olmasa da belki kiralayabilirim burayı deyince ikna oldu. İçeriye girdim, toz tutmuş odaları inceledim. Sararmış beyaz masasında mumla kâğıtlar arasını örümcek ağları sarmıştı. Masanın dayandığı duvarda "Gelmedi." yazıyordu.

Bu mektubu kime yazdı, çok merak etmiştim. Onunla kalanlar onunla gitmişti. O ara gözüm daldı, derin bir of çektim, kendi kendime dedim ki: "Bazı insanlar farklı dünyalara girebilmek için heves etseler de kapı dışında kalır..."

insan

HARUN KÜSMÜŞ

Birbirinden bağımsız zıtlıkları yaşayan, çoğu zaman sürü halinde hareket eden, güne uyanan, hayat sürecini güneş ışınlarının dünyaya hangi açıyla geldiğine göre uyarlayan varlıktır insan. Birbirinin yakınında ve ötesinde; kuşkucu, dogmatik, akılcı, belirsiz ve boğucu... İnsan, yaşama hapsolmuş; iki zıt görüşü benimseyebilecek denli olgusal, yaşamsal öğelerini pragmatik olarak dizayn edebilen en akıllı varlık. Kendi algılarıyla bilincine irtifa kazandırabilme yeteneğini kullanabilen, çoğu zaman bu durumdan kendi kendini mahrum kılan yaratık. Bir sentaks içerisinde kendine anlamlı ve ideal kelimeyi bulduğunda sevinci aklına belirgin bir ağ ören insan. Kendi kendisini inkâr etme noktasına gelip, her şeyi belirleyebilme imkanına sahip olduğunu sanan insan.

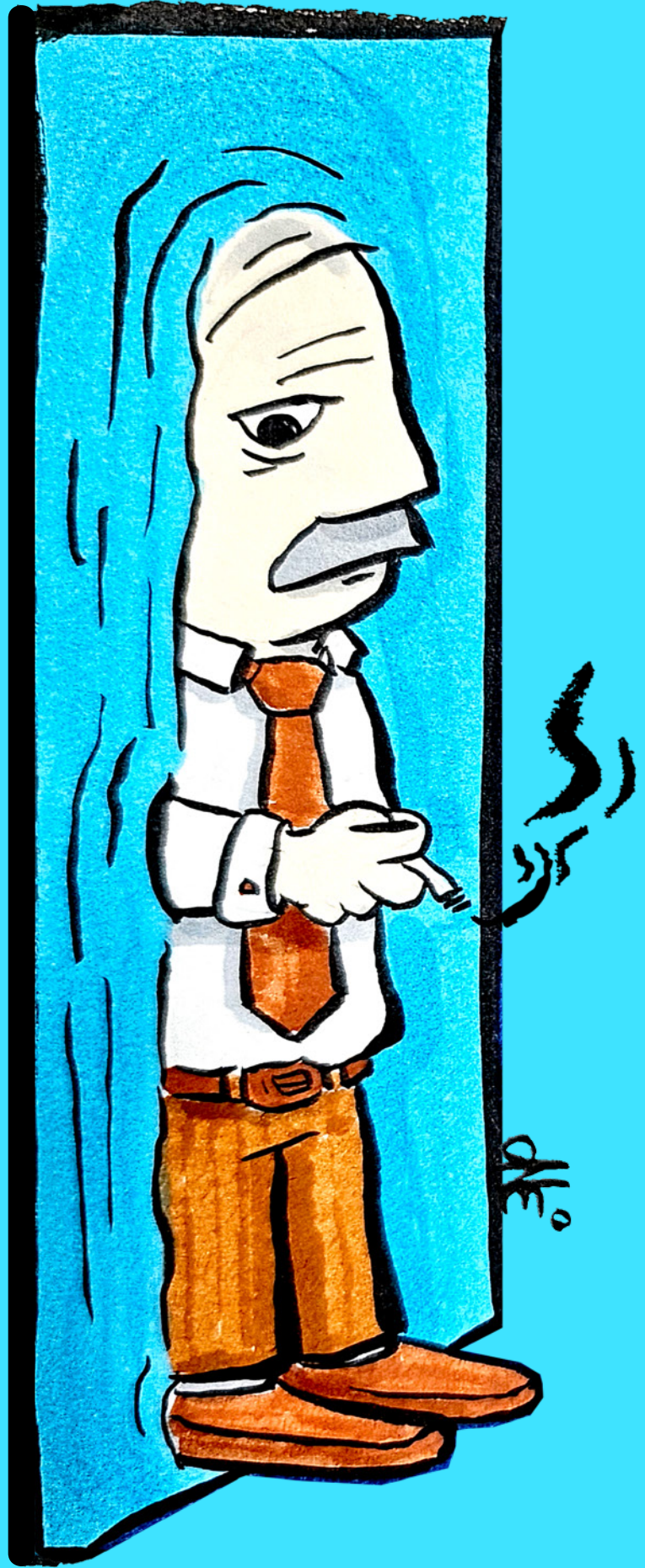
İmgeler dünyasında sınırları belirleme ihtiyacı duyar insan. Düşünce alanlarının birbirine geçirgenliği kadar, imgeler de birbiriyle bağ kurabilir. Yeniden yönelişler ve farklı görüşler, yeni kuşkuları doğurur böylece. Ancak bir fikre kaskatı bağlı kalanlar, görüş alanlarını yitirirler önce, sonra bilinçlerini...

Kendi dışında olanlara, içsel olarak yine kendi yaratım özellikleri ile anlam veren, siyah ve beyaz olan dünyayı kendi spektrum kapasitesi ile değiştiren... Kendi yarattığı duyguların fısıltılarını gerçeklik olarak benimseyen insan. Ne kadar istese de kendi bilinç havzasından çıkıp; kendini, kendi dışından tamamen şeffaf olarak göremeyen insan. O aradığı yola erişmeyi amaç edinse de o yolu hiçbir zaman bulamayan insan.

Yalnız başına iken kendisini zayıf sanıp, diğeriyle bir araya geldiğinde ötekini alt etmeye çalışan, korku haline yenik, benliğinin içerisinde o karanlık oyuktan korkan insan. Ürkek girdapların, plan dairelerinin içerisinde gezinen insan.

Belirsizliğin çölünde dolanırken, küçük bir su birikintisinde cenneti bulan, vahanın ortasında gökyüzüne bakan, hayal dünyasında evrene hükmeden, aydınlığa borçlu iken, karanlıkla pazarlık yapan insan...

İnsan her daim kararsızdır, insanın yolunda sürekli oluşan çizgi helezonik şekildedir. Bütün evrenin dönüşmesine bunun için aşiktir insan...

kahve

ONGUN CAN KIROVA

Baharda yaprak açmaktan usanmış, cansız, kuru bir ağacın, suyu aramaktan vazgeçmesi gibi bitkin bir boş vermişlik bulutu kaplıydı. Tozun dumana karıştığı, çölden bozma çorak toprakların bile hallerine şükredip; “Hah işte orda bakın, bende daha yıkığı da var!” diyerek parmakla gösterdiği mutsuzluk garnizonuydu. Winnie The Pooh’daki üzgün eşek kadar depresif, hiçbir şey yapamayacak kadar atıl ve üşengeç, hiçbir şey yapmadıkça daha da üşengeçleşilen ve melankolikleşilen bir atmosfere sahip sıradan bir öğrenci eviydi burası. Lisedeyken, girmek için aylar boyunca canla başla çalışmışlardı. Ancak kazanmayı çok istedikleri üniversitelerin okudukları o bölümünde devam zorunluluğunun olmadığını da öğrendikten sonra hayat durma noktasına gelmişti bu evde. Büyük umutlarla taşındıkları bu eve, üç ayın sonunda nereden gelip çöktüğünü bilmedikleri bir kasvet dördüncü olarak yerleşmişti adeta. İşin kötü yanı bu yeni arkadaşla alışılmış ve durumu çoktan kanıksamışlardı. Küçük mutfakta yığılayazan kirli, yağlı kap kacaklar, yerde ise aldıkları otuz beş liralık kilimin üzerine dökülüp artık kendisinin desen olduğunu iddia eden reçel birikintisi, bayatlıktan karıncaların bile tenezzül etmediği ekmek kırıntıları, tezgâhın üzerine koydukları seyyarlığı ve ait olamamışlığı bütün varlığıyla haykırarak ifade eden şişman, üzeri pas içinde ve kekremsi piknik tüpü, ağzına kadar yaratıcılıkla doldurulmuş ama atılmayı hak etmediğini sanacak kadar cüretkarlaşarak yan yana istiflenmiş en büyük boy, kara çöp torbaları, kuytu yerlerde buldukları çorap, atlet gibi giysileri ele geçirip etrafını sararak “Ben artık büyüdüm, ayrı eve çıkmak istiyorum.” diyebilecek kıvama gelmiş toz

yumakları, “Hadi canım burada da yağ damlalarının ne işi olacak!” denilmesinden hiçbir sıklık duymayan arsız varoluşlar sergileyen sarı-kahverengi lekeleriyle yağ birikintileri ve niceleri sebebiyle evin canı olsa intihar ederdi.

Yanlış zamanda üniversite kazanmış bir topluluk olduklarını kanıksamışlardı artık. Hayata dair öğretilen şeylerin azlığını zamanında test çözmüş olmakla telafi edemiyorlar, öz bakım becerilerini yerine getirmekte bile zorlanıyorlardı. Elektrikli su ısıtıcısı içinde makarna haşlamak, tuğla ve sunta parçalarından televizyon altlığı yapmak, aşınmış araba lastiklerinden oturak yapmak gibi çokta orijinal olmayan fikirleri de bir hevesle denedikten sonra bunun benimsenmemiş bir yaşam tarzı olduğuna karar vererek toprağın altında bulunmayı bekleyen cevher çaresizliğiyle bir şeyler beklemeyi alışkanlık edinmişlerdi.

Gün ışığının en tepeye ulaşp gölgelerin minimize olduğu evre çoktan geçmiş güneş artık batmak üzereydi. Dağınık, rutubetli ve tozlu odada yorganın altındaki kıpırtı yavaş yavaş artıyordu. Yorganın altındaki saçları dağınık sakallı ve pis sayılabilecek canlı yavaş yavaş uyanarak günün kalan kısmını kendince selamlıyordu. Gerinerek uyanmayı bırakalı aylar olmuştu. Gerindiği zaman vücudunda barındırdığı negatif enerjinin havasızlıkla

tepkimeye girerek, kötüye meyilli bir süper kahraman doğuracağından korkarcasına yavaş yavaş oflaya puflaya uyanıyordu. Gece yattıktan sonra uyumaya çalıştığı o iki buçuk saatin ortasındaki yarım saatinde özel güçleri olma olasılığını halen hayal etse de süper kahramana dönüşeceği süreçte yaşayacağı acı ve meşakkat yüzünden, böyle bir ihtimal olsa bile tercih edemeyecek üşengeçliği vücudundaki asil kan ile değiştirmişti. Elini hemen yanı başındaki üstü kül ve toz kaplı sehpaye atarak bir sigara yaktı. Ciğerlerinde oluşan öksürme refleksini bastırarak; havasız, tozlu odasının is ve rutubet tutmuş tavanını her uyandığında yaptığı gibi inceleyerek bir nefes daha çekti. Gece dört gibi gelen: “Hayatıma çekidüzen vermeliyim. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.” duygusundan şu an eser yoktu. Yapacağı kahvaltıyı düşünürken sağlıksız seçenekler ile intihara teşebbüs sayılabilecek besinler arasında en az yoracak olanı yani doğru olanı bulmaya çalışıyordu.

Tozlu battaniyeler ve taktığından beri hiç değiştirmedeği yün yorganın nevresimi arasından kıvrana kıvrana doğrularak kendisini hoyrat, acımasız ve keskin soğukluğun ortasına bıraktı. Odadaki soğuk, vücudundaki az miktardaki ısıyı tokatlayarak ona var olduğunu ve boşlukta bir yer kapladığını onun başına kakmak istercesine haykırıyordu. Dayanamayıp yatağına geri oturdu. Sırtına attığı yorganla bir süre toz kaplı zemini izledi. Birazdan acımasız soğuğu tüm hücreleriyle hissedecek olmanın verdiği umutsuz bir alışılmışlıkla iç çekti. “Bu kombilere alarm kurma özelliği neden yaygınlaşmaz?” diye düşünüyordu. Süpürgeler bile artık telefona kurulan bir uzaktan kumandayla çalışırken bu kombi sektörünün neden bu konuda elini çabuk tutmadığına hayıflanıyordu. Kalkmadan bir saat öncesine telefona kurulan bir alarm tüm bu ızdıraba son verebilirdi hâlbuki. Bu düşüncelerle biraz daha oyalandıktan sonra kendisini bu yataktan kaldıracak bir düşünceye tutunmaya çalışarak zihninin derinliklerinde ufak bir gezintiye çıktı. Ancak pek başarılı olamadı.

Elinin tersiyle boşluğu ittirip “Eehhh!” nidası atarak banyoya doğru yola koyuldu. Bu anlamsız bir sinir sayılırdı. İstikrarla gerçekleştirdiği ender kişisel bakımlardan biri olan yüz yıkama eylemini bir

hışım ile gerçekleştirdi. Aynadaki yansımasına, karşılaşmaktan pek haz etmediği uzaktan bir arkadaşına bakar gibi kaçamak bakışlarla bakıyordu. “Bugün hangi yaşanmışlığı kaçırdım acaba? Gerçekten bunun için çabalamama gerek var mı? Üzerimdeki bu ağırlık atmosfer basıncının işi mi yoksa yorgunluk bende genetik bir hastalık mı?” gibi kendisine sürekli sorduğu soruları bu kez es geçti. Odadan banyoya kadar terliksiz gelmenin pişmanlığıyla koridora yöneldi ve zeminde bulunan herhangi bir cam kırığı, paslı demir, kül tablası, ekmek kırıntısı, bijon anahtarı, çamurlaşmış reçel birikintisi veya kedi bokuna basmamak için en yakınındaki terlik çiftini ayağına geçirdi. Hayır, evde kedi beslemiyorlardı ancak arada sırada evde kedi bokuna rastlıyorlardı. Bunca serkeşlik arasında nedense terlikleri çiftleriyle giymeye aşırı bir özen gösteriyordu. Ayrı terlik teklerini giydiğinde ayağındaki terlikler ona düzensizliğini, dağınıklığını, boşvermişliğini hatırlatmakla kalmayıp sanki onun onurunu kırıyor, gururunu zedeliyor: “Yok artık bu kadar da olmaz. Kendine bu kadar mı saygın yok!” dedirtiyordu. Kendine saygı açısından böyle bir kriterin mihenk taşına dönüşmesi gerekten acımasız bir absürtlük barındırıyordu. Ayaklarının altı çoktan kapkara olmuştu bile. Ama o altı otel terliklerinden hallice bir incelikte, polyester yünlü terliklerini bulup, cılız öz saygısıyla birlikte ayağına giydi. Giydiği terliğin altındaki yumurta kabuklarının çıtırtısını umursamadan mutfığa doğru yöneldi. İçinde pek de bir şey bulunmayan, ışığı bile yanmayan kirli mi kirli buzdolabından bir soğuk kahve alarak mutfığın balkon kapısını açtı. Ağzına kadar dolmuş büyük boy çöp poşetlerinin arasından zeybek vari hareketler sergileyerek kendisini, zemini artık tozlu denemeyecek derecede çamur bağlamış balkona güç bela attı.

Soğuğu iliklerine kadar hissetmişti. Aslında evin içinde sigara içiliyordu. Fakat nedense bazen sigarayı bu balkonda içmeyi tercih ediyordu. Pencerenin önündeki eşikten sigara paketi ve çakmağını aldı. Seri hareketlerle sigarasını çıkarıp hemen yaktı. Önce kahvesinden bir yudum aldı. Sonra sigarasından bir nefes çekti. Soğuk iyi gelmişti aslında, hareketleri biraz olsun hızlanmaya başladı. Gece yatarken kendisini: “Bu sabah farklı olacak,

şunları şunları yapacağım.” diye gazladığı fikirleri ve ruh hali zihninde yavaş yavaş belirmeye başladı. Elinde sigarasıyla bir anlık donuk bakıştan sonra yüzüne bir gülümseme, vücuduna pozitif bir enerji yayılmaya başladı. Normalde gecenin bir yarısı gelen bu his hep aldatıcı olurdu. Çünkü bazı geceler yatağında yatıp kendisini motive ettikten sonra: “Hadi lan! Şimdi kalk o zaman yataktan da yap bu kurduklarını.” dediğinde bir yanı hep: “Sonra sonra, sabah yaparsın. Şimdi yatma vakti.” derdi. Ama bu sefer farklıydı. Zihnindeki motivasyon dışında vücudunda da bir enerji hissediyordu. Gözleri parlıyor, yüzü gülüyor ve kendisini çok enerjik hissediyordu. IQ’sunda ve sosyal zekâsında birkaç puan yükseliş bile gerçekleşmiş olabilirdi.

Birden balkona sığamamaya başladı. Elindeki sigarayı hiç adeti olmadığı halde yarıda söndürerek kül tablasına attı ve içeri yöneldi. Üstüne bir hırka geçiriverdi. Odasının penceresini açtı ve yatağını havalandırmaya başladı. “Şu anki enerjimi bunla harcamamalıyım.” kararına vararak yatağını üstünkörü düzeltti, üzerine bir kot, kalın şık bir gömlek geçirerek uzun zamandır giymediği deri montunu alarak kapıya yöneldi. Koridorda montunu üzerine geçirdi. Aynada kendisine şöyle bir baktı. Saçını biraz düzeltip parfümünü sıktı ve “Bugün farklı olacak.” diyerek okulun yolunu tutmak için kapıyı çarptı.

Binanın bahçe kapısından sokağa yöneldi, duvarın üzerindeki kedinin başını okşadı. Kaldırımından geçen yaşlı bir teyzeye yol verdi. Köşedeki bakkala abartılı sayılabilecek bir şekilde kolunu havaya kaldırarak selam verdi. Karşı kaldırımından yokuşu tırmanan iki genç kızın kaçamak bakışlarını fark ederek en muzip ve çapkın halini takınıp neşe dolu bir baş selamı da onlara verdi. Kızlarla aynı sokakta oturuyorlardı. Zaman zaman birbirlerini gördükleri oluyordu. Ancak bugüne kadar hiç iletişim kurmamışlardı. Sağ taraftaki gri hırkalı kıızı daha çok beğeniyordu. Tahminlerinde yanılmıyorsa, bu kaçamak bakışmalar sırasında aralarında bir sıcaklık olmuştu aslında. Ve sonunda utangaç, kaçamak bakışların kasıntı döngüsünü kendinden emin, hoşgörülü bir kafa selamı kırmıştı adeta. “Bakarsın, belli mi olur? Nasıl olsa aynı sokakta oturuyoruz. Bugün bir duvarı yıktım. Ben böyle olduktan sonra gerisi çok kolay. Artık her

gördüğümde “Acaba mı?” demek zorunda kalmayacağım. Aklıma belli belirsiz düştüğü zamanları çocuksu hayallerle kovalamama gerek kalmayabilir. “Acaba nasıl birisi?” diye düşünüp, “Umdüğüm gibi birisidir umarım.” diye tamamladığım heveslerimi, imkânsız aşk zırvalarına bağlamama gerek kalmaz. Dur bakalım hele bir tanışalım önce. Ayrıca evden yeni çıktım. Bakalım bugün hayat bize ne getirecek?” gibi ardı ardına birçok şey düşünmüştü birden bire. Batmakta olan güneş, kendisini bulutların arasından gösterdiğinde manzaraya hayran kalmıştı. Soğuk hava bile çok güzeldi. Yüzüne bir mutluluk yayılmış yokuştan aşağı taşarcasına akıyordu. Ciğerlerindeki soğuk havanın ferahlığını tüm vücudunda hissediyor, midesinde uçuşan kelekler adeta adımlarını hafifletiyordu. Uzun zamandır kafasının bu kadar net ve kararlı olduğunu hatırlamıyordu.

Derken birden duraksadı. Renk aralığı daralarak, çevresini birden daha cansız mat renkler sarmalamaya başladı. Güneş bile bulutların arasına saklanıvermişti. Hatta bir iki damla yağmurun bile yağdığına yemin edebilirdi. Midesinde uçuşan keleklerin bağırsaklarında biriken gaz olduğunu anlamış ve onları vücudundan dışarı atmaya karar vermişti. Derken olanlar oldu. Gaz çıkışı beklediğinden biraz fazla ses çıkarmıştı ve sonrasında gelen mide krampıyla baş edemeyerek beklenmedik bir sorunu kendi başına sarıvermişti. Bir iki çaresiz önce vücudunun içindeki mekanizma ile sonra dışarıdan el yardımı ile müdahale çabası sonuçsuz kalmış ve oracıkta tüm motivasyonun ve enerjisinin elleri arasından kayıp gitmesine seyirci kalmıştı. Bugünü farklı kılan, bir saattir sahip olduğu tüm hayat enerjisi, ensesine esen soğuk bir rüzgârla beraber ondan çok uzaklara uçuşuvermişti.

Sabahları alarmları kaçırıp son anda uyanıldığında ve geç kalmamak için evden aceleyle çıkıldıktan bir süre sonra fark edilen çaresiz sıkışma hissiyatını daha önce deneyimlemişti. Bu hissiyat ise ona benzer bir içerik barındırmakla beraber ender rastlanılan hazin bir son içermekteydi. İşin kötü yanı bu hazin sona, yolun karşısında “karizmatik selamını” alan kızlar ve emektar bakkal da şahit olmuştu. Sözün kısası kahramanımız sıçmıştı. Yani mecaz olarak değil gerçek anlamda sıçmıştı.

Rumuz: Bamsı Farazi

yalnızlığın ince sesi

MÜGE BUKSUR

Gecenin karanlığında, en derin sessizliğin ortasında insan bazen varlığını hissedemez. Zihnin karmaşası içinde boğulmuş gibi hissettiği anlarda, beden varlığı adeta buharlaşır. Bu anlar, amaçsızlığın keskin ve soğuk nefesiyle yüzleştirdiğiniz anlardır.

İnsan, varoluşunu anlamlandırmak için bir amaca ihtiyaç duyar. Amacını bulamadığında ise, sanki hayatın devasa bir boşluğunda kaybolmuş bir parçası gibi hissedersiniz. Her gün aynı döngü içinde kaybolur, zamanın akışı bir anlam taşımaktan çıkar ve geçmişle geleceğin belirsizliğinde, ‘şimdi’ adeta yok olur.

Yalnızlık bu boşlukta en sadık dosttur. İnsanın kendi iç dünyasında, en derin ve karanlık köşelerde gezerken, yalnızlık ona eşlik eder. Ama bu dostluk bir teselli değil, bir hatırlatmadır. Yalnızlık, insanın varoluşunun en gerçek yanını, kendi başına olduğunu hatırlatır. Başka bir ruha, başka bir bedene ihtiyaç duymadan, kendi varlığıyla yüzleşmek zorundadır insan.

İçinde giderek büyüyen boşluk hissi ise, varoluşun en derininde yankılanan bir çığlık gibidir. Bu boşluk, insanın kendine, çevresine ve hayata dair tüm bağlarının inceldiği, hatta koptuğu bir yerdir. Her geçen gün, bu boşluk biraz daha büyür, insanı kendi içine çeker ve sonunda, varoluşun karanlık bir girdabına dönüşür.

Belki de bu yüzden yalnızlık, insanı kendi özüyle tanıştırır. Sessizliğin içindeki ince sesi dinlediğinde, insan kendini bulur. O ses, varoluşun en derinindeki anlamı arar ve insanı kendi hakikatine yaklaştırır.

Amacını bulamamak, bu yolculuğun bir parçasıdır. İnsan, hayatın her aşamasında yeni bir anlam arar ve bu arayış, varoluşunun en temel taşlarından biridir. Bu arayışta, insanın kaybolmuş hissetmesi doğaldır. Ama belki de amaç, varoluşun kendisindedir. Hayatın her anında, her nefeste, her düşüncede gizli bir anlam yatar. İnsan, yalnızlığın ince sesinde bu anlamı bulabilir. Varoluşun karanlık ve belirsiz yollarında, kendi ışığını arayabilir.

İçindeki boşluk hissi büyüdükçe, insan bu boşluğu doldurmanın yollarını arar. Belki de bu süreçte, insan kendini yeniden keşfeder, kendi varlığının anlamını bulur. Boşluk, dolmak için değil; insanı derinlemesine düşünmeye, hissetmeye ve varoluşun en saf haliyle yüzleşmeye davet eden bir alan olabilir.

Fakat her seferinde kendini ararken başkasını bulmak, insanın kendi hakikatinden kaçışının bir parçasıdır. Kendi iç dünyasının derinliklerine dalmak yerine, başkalarının hayatlarında, düşüncelerinde ve duygularında bir sığınak arar. Bu arayış, bazen insanı daha da uzaklaştırır kendi özünden. Başkalarının gölgelerinde kendini bulmaya çalışırken, kendi ışığını kaybeder.

Sonuçta, yalnızlık ve amaçsızlık, insanın en derin deneyimleridir. Bu deneyimler, onu daha güçlü, daha derin ve daha bilge kılar. Ve belki de bu süreçte, insan kendini yeniden keşfeder, kendi varlığının anlamını bulur. Boşluk hissi, insanın içsel yolculuğunun bir parçası olarak, onu kendi hakikatine götüren bir rehber olabilir. Kendini bulma çabası, başkalarının gölgelerinden sıyrılıp, kendi ışığında var olmayı öğrenmekle mümkün olur.

penguen

SEHER EDA KILINÇARSLAN

*“Şüphe yok ki biz etten oluşmuş, güç halindeki iskeletleriz.
Kasaba gittiğimden neden orada o hayvanın yerinde olmadığım sorusu beni hep şaşırtmıştır.”*

Francis Bacon

Betondan yükselen sıcak yüzüne ulaştı. Denize yakındı ama deniz de sıcaktı. Onu içine çekerek büzüştüren sıcak, halüsinojen etkisi yaratacak gibiydi. Buz kütleleri belirdi gözünün önünde. Ufacık bir ürperti oldu. Mevsim belirgindi, oysa daha aylarca ulaşamayacağı kadar uzak ve sıcaktı. Bir çift penguen görüyordu şimdi. Buzun üzerinde kayarak dans edişlerini izliyordu. Su kütleleri paramparçaydı. Ne oluyordu böyle? Hücreleri isyan ediyordu. Şairin dediği gibi: "Sıcaktı sıcak! Sapı kanlı demiri kör bir bıçaktı sıcak." Belli ki çekilmez bir hisle baş etmek için yapıyordu bunu. Bu sıcakta buz gibi bir bira olsa mutlu olurdu. Derken çocuk kamp sandalyesinden düştü. Bu çocuk kendi kendine doğmuş, kendi kendine yaşıyor, kendi ipini kendi çekecek gibiydi. Çocuğun poposuna küçük gelen bir sandalyeydi bu. Bir türlü dengeyi bulamıyordu kadın. Bu çocuk diğer tipik yaşıtları gibi değildi. İrice bir çocuktu ve tam şu sıralar yetişkin sandalyesinde oturması gerekiyordu. Kadın bunu bile bile küçük, çok küçük çocuklar için üretilmiş olan sandalyeyi almıştı. Biliyordu aslında ama unutuyordu ve uyduruyordu işte gelişi güzel.

Adam biraz kaygılı güldü bu duruma. Düşmesi normaldi ve kadın ne olup bittiğinden haberdar bir edayla, "Çocuğum yavaş ol!" dedi. Sıcak, hayallere bodoslama dalmak için zorluyordu kadını. Buz kütleleri üzerinde öpüşen bu iki penguen, hedef saptırıyor, iktidarın sert müdahalelerini görmeyi engelliyordu.

İşte! İglolar... Oysa bu televizyon yayınlarını izlememişti kadın ve o günden beri penguenler içinde bir yaraydı. Legal olmayan çadırlara sahip çıktığı direniş protestoları geldi aklına. İglolardan direniş çadırlarına. Trajikomik bir hesaplaşma. O günlerden beri penguenler hep tetikleyici oldu. Fark etti ki zihni bu kaynayan sığağı rahatlatmak için sevimsiz bir oyun oynuyordu. Sığağa karşı ulaşılmaz bir soğuk. Soğukta iki penguen. İktidarın uşağına dönüşmüş iki penguen.

Adam dedi ki: "Bu böyle olmaz. Bir düzen gerek. Sende olan cehennem. Varlığı muamma, düşü korkutucu, hissettiğim koskocaman bir kaos."

Tam o anda büyümüş ama küçük çocuk hamle yaptı. Bu defa denize doğru koştu ve denizle tokalaşan duvar yüksekti. Anlaşma kesindi. Sınırları ben belirlerim, dalgalar senin olsundu.

Çocuğun peşi sıra koştu kadın. Yorgundu ve şaşkın. Teni yeterince yanmamış gibi bir de koşmak zorundaydı. Koştu ve çocuğu yakaladı. Döndüğünde bezginliği öksürüğe karışmış adamla göz göze geldi. Biliyordu. Tutkuları ve tutsaklıkları birdi. Ayırt etmek güçtü. Kuşların yolunu izlerken birden barınağa düşmüştü. Kafasına kürekle vurulup yok edilen köpeklerin olduğu yere. Kadın yok olmayı düşünürdü bazen. Yok olmak üzerine düşünürdü ara sıra. Neden dayamıştı o silahı kafasına? Bir sen eksiktin dedi kadın. Dışından mı, içinden mi dediğini anlayamadı. İş arkadaşısıydı. Evet, hoş geldin! Yattığın yer incitmesin.

Çocuk kıpır kıpırdı. Oturdu ama yeniden devrildi sandalye. Kıcı sığmıyordu işte. Kadın çocuğu kucığına aldı. Çocuk kadına, kadın çocuğa dayandı. Adam ve kadın göz göze gelmedi. Kadın, “Üzgünüm.” dedi ve yorgun, çoğu zaman öfkeli. Daha ilk karşılaşmada onca söz, onca göz denk düşmüştü oysa. Devam etmek istedi ama çocuk “Dondurmaaaaa!” diye bağırdı. Sıcak çocuğu da ele geçirmiş olmalıydı. Çocuğa aldırmadı kadın. “Tamam, alacağız.” dedi ve adama döndü. “Bu kadar oluyor. Bir oluş ve yaratılış hikâyesi. Kadersiz bir kovuluş.” Sesi çocuğu irkiltecek kadar yüksekti ve kararlı. “Cehennemin içinde cenneti arıyorum.”

Cennet buzlarla kaplı olsa gerekti şimdi. Bu cümleler de nereden çıkmıştı? Anne olmak üzerine yazdığı bir yazıdan gelmişti. Aslında cümlenin aslı ***Cehennemin cehenneminde cenneti arıyorum*** olacaktı.

Adam öksürüğü kontrol edemiyordu. Sanki duyduğu bu sözler gırtlığına yapışmış gibiydi. Tam o anda kadının kucığındaki çocuğun baldırına kaydı gözü. Kabarıp fiske fiske coşan lekeleri gördü.

“Ayağı,” dedi. “Pardon, baldırı kızarmış.”

Köpük köpük kalkan denizin üzerinde yüzen yüzlerce pembe denizanası göründü sonra.

Şimdi göz göze geldiler. “Tamam, durum anlaşıldı. Çocuğu denizaneları öpmüş.” dedi kadın. Çocuk olan bitenden habersiz, “Dondurmaaaaa,” deyip duruyordu ve adam gülümsemedi. Adem cenneti bulmaya tövbe etmişti.

kaplumbağa kefesi

ERCAN YILMAZ

1. BÖLÜM

Kepez ilçesi, tozu buluta katan bir fırtınayla güne "Merhaba!" demişti. Ama bu kaotik hortum, bir doğa fırtınasından çıkan toz bulutu değildi. Hızla gelen kişiler, meydanı hınca hınç dolduruyordu. Bugün kasabalıların 'Kaplumbağa Bereket Festivalleri' vardı.

Her senenin sonunda bu organizasyon, geniş çaplı katılımcıların iştiraki ile sabahtan akşama kadar süren dört günlük bir eğlencenin başlangıcıydı. Her şeyin mükemmel olmasını organize eden Kepez ilçesinin masrafları, 'Kefeliler Kaplumbağalarını Koruma ve Yaşatma Derneği' tarafından karşılanırdı.

Aslında sadece onlar bu ödeneği ödemez; köye bereket getirdiğini düşünen birçok kasaba sakini, bu hayvanların köye yaşattıkları bereketli günlerden dolayı bir vatan borcu gibi destek çıkmışlardı. En fakiri keşkek yapımı için buğday sırtlanmış, en zengini tonlarca kilo etler kavurmuştu.

Restoran sahipleri en lezzetli çorbalarını ve aşçıların hizmete koşturmuş; esnaf ise kendi sattıklarından sofralar döşetmişti. Her şey ücretsiz ve misafirperverliğin Türk toplumuna yakışır bir şekilde düzenlenmişti. Bir konçertonun son bölümü nasıl bir grande finale ile biterse, buradan çıkanlar da o şekilde mutlu mesut ve günün anlam ve önemini idrak edecek bir şekilde ayrılmalıydı.

Bu hazırlıklar olmadan önce birçok deneme, birçok tatbikat ve birçok eksperimantalizm konusu havada uçuşuyordu. Kasabanın okumuşları, ihtiyar heyeti

ve kanaat önderleri bu işin yükünü sırtlanıyorlardı. Her biri bugünün heyecanından yatamaz olmuştu.

Genç kalemler, yazarlar, gazeteciler, bürokratlar, başkanlar, doktorlar, mühendisler, sendikacılar, kooperatifçiler, turistler, emekçiler, işçiler, öğrenciler, dullar, körler, sağırklar, dilsizler ve en önemlisi başköşenin yegâne sahibi 'kaplumbağalar' gelecekti! Organizasyon, küçük büyük herkesin bin vatlık fikriyle ıslıl ıslıl olmalıydı. Bu yüzden en avangart düşünceler, hatta feodal düzenin hâlâ kalmasından yana olan toprak ağalarının görüşleri dahi alınırdı. Hâlâ demokrasinin ayakta kalması, inançlarına göre bu hayvancağızların hikmetindendi...

Kış uykusundan yeni kalkmış kaplumbağalar, yaza girmenin coşkusu renkli ve mükemmel bir törenle karşılanmalıydı. Hatırda kötü bir güruh kalmak en son isteyecekleri şey olurdu. İlçenin turizmi, geçimi bu şatafatlı ve debdebeli günün güzel geçmesine bağlıydı. Ama esasen malayani düşüncelerin aksine derin bir bağ ile bu kaplumbağalara bağlı oluşlarıydı.

Rivayete göre, eski ataları Hiroşima nükleer bombasından kurtulmaları için Türkiye'nin uçak yolladığı zamanlarda burada kalıp yaşamak isteyen bazı Japonların bu kültürü empoze ettiği söylenir. Japonlar kaplumbağalara çok bağlıymış. Can havliyle malını mülkünü toplayacaklarına her biri kaplumbağalarını alıvermiş...

Önceleri şaşkınlıkla karşılayan Kepez ilçesi sakinleri, daha sonra bir tercüman yardımıyla olayın iç yüzünü öğrenmişlerdi. Daha önce hantal, sıska, tembel bir sürüngen olarak görünen kaplumbağa, köyün nazarında bereket dağıtan Hızır gibi görülmüştü.

Köylüler o kadar etkilenmişler ki; bu Japonların bu hayvanlara olan saygılarına ve bereket dağıttıklarına zamanla çok inanmışlardır.

Bu Yecüc Mecüc'lerin vardır bir bildiği; adamı robot eden bir topluluk elbette boşa nutuk atmaz diyerek bunu bir aymazlıktan sıyrarak kendi kültürlerine koyuvermişler. Ancak öyle abartılmış ki ilçenin tüm duvarları kaplumbağa kefesi motiflerine

bürünmüştü. Engebeli araziler, kaplumbağa sırtına benzeyen Arnavut kaldırımlarına dönüşmüştü. Okulların renkleri, kaplumbağanın ayakta bir gulyabani gibi duruşunu gösteriyordu.

Her resmi binanın önünde bir aziz Türk bayrağı, bir de kaplumbağa sembolü vardı. Gemicilerin büyük teknelerindeki motifler, kırlar, saçaklar, ormanlar, binalar, sanatoryumlar, hatta mezarlıklarda dahi kaplumbağa sembolleri vardı.

Ölenin dahi bereketli bir yaşam sürmesi için birçok kaplumbağa salıvermişlerdi ölüler ormanına. Mamafih bu durum öyle bir hal almaya başlamıştı ki dünyanın dört bir yanından kişiler bu tuhaf ilçenin insanlarını görmeye geliyorlardı.

Ancak asıl ziyaret, yerel halkın 'Kefeli Milli Parkı' dediği, ancak esas isminin 'Kepez Milli Parkı'ndaki muhteşem kaplumbağa parkına aitti. Görenlerin dimağı düşer! Nutku tutulur da ne diyeceğini şaşırır! Japon mühendisler tutularak yaptırılan bu parkı şöyle izah etmek gerekirse: Enlem ve boylamı tasavvur edilemeyecek kadar muhteşem hesaplanmıştı. Beş dönüm arazinin tam ortasında devasa bir 'Mahmuzlu Akdeniz Kaplumbağası' sırt kısmı 'Ayasofya Camii' gibi geniş bir kubbe şeklinde oturtulmuştu. Bu kubbeleri birbirine bağlayan inişli çıkışlı, altuni bir yeşille döşenmiş ahşap kolonlar ve bu kolonları birbirine bağlayan kunişler bulunmaktaydı.

Geniş bir 'Royal Albert Hall' tarzı sunan bu alan, çocuklar için özel bir seyir alanıydı. Güvenlik ön planda tutularak, çit şeklinde kaplumbağa derisini andıran ferforjelerle çepeçevre yemyeşil bir şekilde sarılmıştı. Her bir dört ayak, devasa kaydıraklar ile kaplumbağanın içine doğru oturtulmuştu. Sağ arka ayak koca bir havuza, sol arka ayak dev bir tramboline, ön sol ayak parkın giriş noktasına ve büyükçe bir oyuncak dükkânına, sağ ön ayak ise çocuklar için bir çikolata atölyesine uzanıyordu.

Göbek kısmı ise, her ne kadar kuma gömülmüş gibi olsa da yukarıdan aşağıya zemin katına inen bir merdiven bulunmaktaydı. Hayvanın içi, farklı bir âleme seyahat gibiydi. İçi su dolu bir gölet hayal edin ve o göletin içinde, etrafı kırılmaz camlarla çevrili suda yüzen binlerce küçüklü büyüklü kaplumbağa!

Sanki bu mihlanıp kalan heykel vari silüet, bir anne görevini üstlenmiş, içinde de yavrularına gebe kaldığını bizlere anlatıyordu. Rahimde bir yavruyu şekillendirip büyüten Hak Teâlâ, bu Japonların aklına ruhundan ruh mu üfledi ki, bu denli bir mimariyle harikalar yaratmaya vesile kılmış şu toplumu!

Japonların yeni jenerasyonu bu kültüre ve bu hayvanlara ilgili kalmaları belki de çoktan unutulmuştu. Ancak eski atalarının bırakmış olduğu bu kültür ve emanet, Türk ocağında, Akdeniz'in en güzel ilinde Kepez'de buram buram yaşanıyordu.

Ölen hayvanların sırtındaki kefeler asla atılmaz. Hayat boyu yanlarında taşınırdı. Bu bir bakkalın eline geçecek olursa, gramajları ölçmek için terazi kefesi olur. Bir restoran sahibinin eline geçecek olursa, menünün en zengin yemekleri bu kefeye konularak en özel misafirlere sunulurdu.

Arthur Koestler, insan evriminin bir yerde takılı kaldığını söyler. Bu devasa eseri gören Bay Koestler'e derin bir sille tokat atar. Zira insanoğlu günbegün kendi kendini geliştirip evreleşiyor. Japonların bizi on asır geçtikleri bu altın orana sahip yapıt, açık bir delildi! Berrak bir numuneydi!

'Leonardo Da Vinci'nin Vitruvius Adamı' neyse, bu da oydu.

'Disneyland' neyse, Kepez de oydu.

Ancak dikkate nazır bir şey daha vardı ki, en yumuşak bürokratları dahi çileden çıkartacak şeydi. Zamanla Kepezliler buraya 'Kefeliler' ismini koydular.

Tam adı ise takdire şayandı: 'Kaplumbağa İlçesinin Kefeli Sakinleri!' O kadar kültürel bir şok yaşamışlardı ki, gelenek olarak 'kefeli şapka' takıyorlardı. Tıpkı kaplumbağa sırtına benzeyen altıgen şeklindeki motiflere sahipti.

DEVAM EDECEK...

seviyorum... peki ya siz?

MEHMET SEVİM

Yeni şarkımın adı Seviyorum! Peki, neden bu şarkıyı bir başka seviyorum? Dört yıl Ege Üniversitesi Türk Müziği Konservatuvarı... Makamlar, usuller, geçkiler, çeşniler... Çalınıp söylenen yüzlerce eser... Elimde ne vardı dönüp baktığımda? Bir diploma. "Bu kadar emek sadece müzik öğretmeni olmak için olmamalı." dediğimde, işte o nihavend eserin ilk düşünce tohumunu atmış oldum afiyetle. Radyolar, top 10 listeleri ve tabii ki sizlerin şarkılarla tanıştığı internet... Bakıyorum, yok. İstedğim gibi, keyif alıp dinleyeceğim şarkılar pek az. Tüm sazlar canlı olsa. Canlı derken ruhu olsa. Öyle bilgisayardan falan değil. Yani yapay zeka ele geçirmemişken, henüz arkadaşlarım çalsa enstrümanları. Herkesin ruhundan şöyle birer parça... İşte ortaya çıkan o enfes parça: Seviyorum.

Kanun, tanbur, klasik kemençe... Adını bile hatırlayamadıysan sus. Sakın dile getirme. Biraz da günümüz müziğiyle harmanlamalı ama... İçerisinde çeşniler, usul değişiklikleri... İşte Seviyorum. Sözünden müziğine, düzenlemesinden klibine her şeyini emek emek yaptığım şarkım, 23 Eylül'de sizlerle. İnsan sevdiği işi yapmalı. Sevdiğinin peşinden koşmalı. Tabii, önce sevecek bir şeyler olmalı. Seviyorum. Müziğimi yapmayı. Sonra sizinle paylaşmayı. Seviyorum. Kendimi, edebiyat bilmesem de, anlatmayı. Seviyorum, içimden geleni olduğu gibi yansıtmayı. Seviyorum, tanımadığım insanlarla göz göze geldiğimde bir gülücük atmayı. Seviyorum, elveda yerine "Görüşürüz." diyerek uzaklaşmayı.

saçlarım beyazlıyor, uzun uzun anlatamam her şeyi

AYŞENUR KOÇ

Boğazım düğümleniyor. Ben, ben değilim. Kendimi, gülüşümü, gözlerimin ışıltısını kaybettim. Gülüşü kaybolunca insandan geriye ne kalır ki?

Gerçi ben hiç özgürce gülemedim ki...

Durup dururken dolan gözlerim, titreyen sesim, başımı öne eğişim...

Çocukluğum; ben geldim.

Yüzüne bakmaya cesaretim yokken omzunda ağlamaya geldim.

Gelecekten ama değişmeden, değişmeden...

Hani hep hayalini kurardık ya, şu anda oldurulmayan ne varsa her şeyi yaşayacağız diye.

Olmadı...

Ruhumuzdaki cam kesikliği her geçen gün daha da derinleşti. Ben sahip çıkamadım bize, hayallerimizi

yaşatamadım. Ruhumu, gülüşümü, mecalimi söndürdüler ve ben engel olamadım. Ben hayal kuramadım, kurmaya korkar oldum. Düşlerimi bile aldılar, ben rüya görmez oldum. Her gün daha da derinleşir oldu.

Ne mi?

Eksikliğimiz, çocuksu yanımız...

Unutur muyum sanıyorsun?

Oyuncaklara bakarken dolan gözlerini, bisiklet sürme hayalini, özgürce gülmek istemeni.

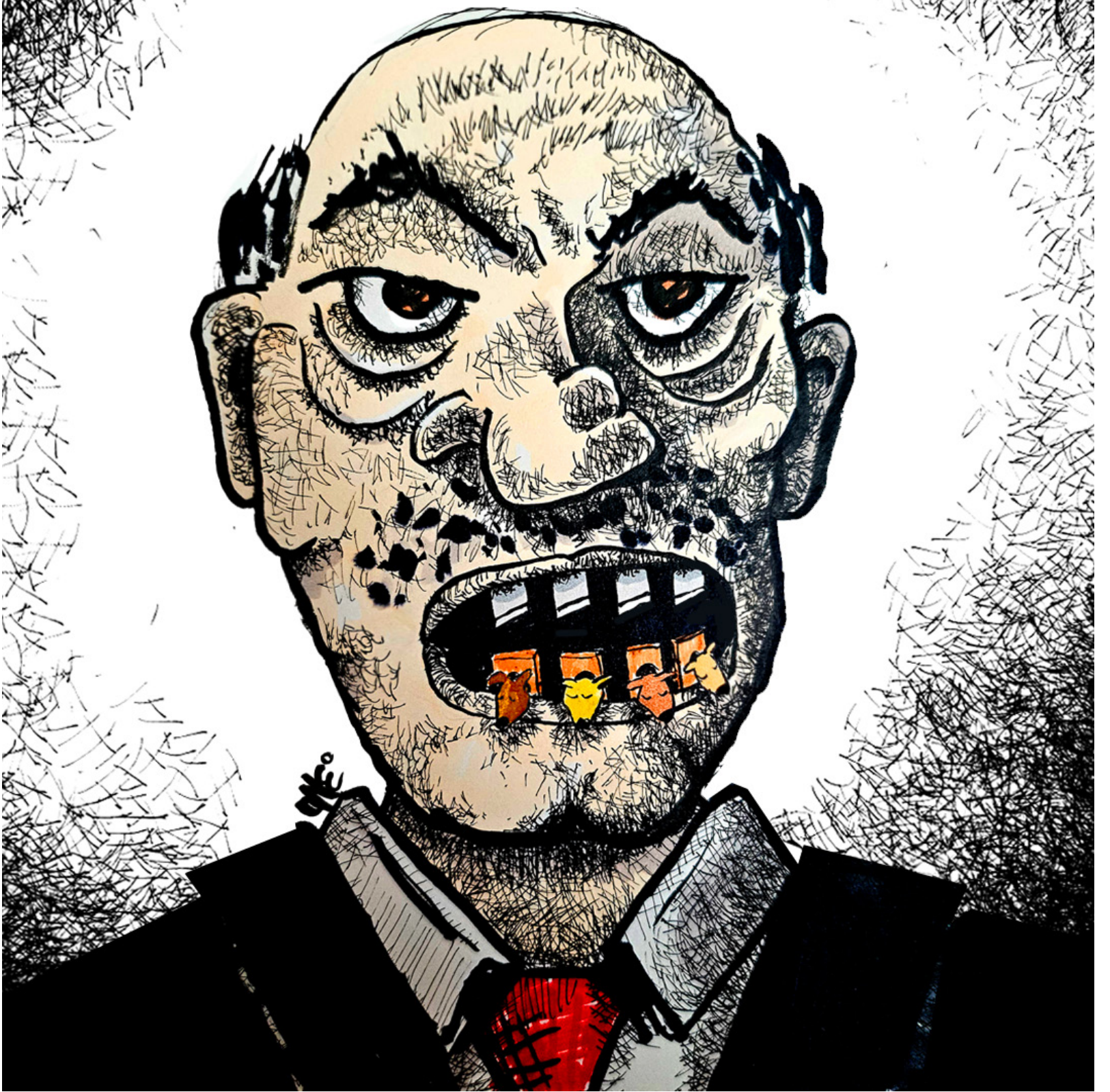
Unutmadım...

Unutamadım...

Şimdi tüm bunları heybeme doldurarak, çocukluğumu, gençliğimi kursağımda bırakarak geldim ben. Hiç kimsenin hiçbir şeyi değilim, olamadım...

yaşam

SEVİNÇ YAŞAR

İllüstrasyon: ONE°

#sokakhayvanlarınınıyaşamhakki

Yaş, yaşamak, yaş almak, yaşlanmak, ya da en basit tabiri ile: Yaşam...

Bazen denize kavuşmak için anbean durmaksızın akan bir nehir! Ve bizler bu nehrin bazen akıntıya kürek çeken, bazen akışına yüzen ve bazen de anaforlarında boğulmaktan son anda kurtulmuş olan sakinleri!

Bazen yaşlı bir meşe... Köklerini derinlerde saklayan, bazı türleri yaz-kış yaprak dökmeyen, palamutları yenmek için taşınıp toprağın altına gömülen, gömüldüğü yer ise mütemadiyen unutulmuş ve her unutuluşta yeniden doğan; gövdesinde ve gölgesinde birçok tür barındıran metanetli bir ağaç!

Bazen bir muamma... Müfredatta yazılanların aksine! Ne anlık ne günlük ne de yıllık planlara uymayan; her uyanışta yeni bir sayfasını yazıp okuduğumuz; cevaplarını ancak yaşayarak öğrenebildiğimiz bir kitap adeta!

Bazen savaş alanı... Ateşli silahlardan, yayından çıkmış oklardan, tetiği çekilmeye hazır namluların ucundan, çiçekler arasına gizlenmiş; adımlarımızı atmanın dahi şansa kaldığı mayın tarlalarında yürürken, kendi siperlerimizi kazdığımız savaş alanının neferleri!

Bazen bir hatıra... Unutursak öleceğimizi düşündüğümüz; lakin tezatlık bu ya! “Unutmazsak da nasıl yaşarız?” Sorusunun cevabını arayışla zihnimizin savaşını başlatan biricik komutanları değil de neyiz ki?

Bazen sabır... Kimimizin iğnesiyle, kimimizin kalemiyle, kimimizin fırçasıyla, kimimizin neşteriyle, kimimizin kepçesiyle... Kedere, neşe, umut, hüzn, özlem gibi kelimeler vererek oluşturduğu desenleri

ilmek ilmek dokuduğu yaşamda “sabretmek” sadece bekleme becerisi olmasa gerek! Beklerken sergilediğimiz davranış biçimimizdir de kanımca... Hayat bu, bazen hızlıca çekilip, kısa sürede içmeye hazır hale gelebilen taze çekilmiş kahve kokusundaki aroma gibi başımızı döndürebiliyorken öte taraftan tadını ve aromasını alabilmemiz için dibe çöküp demlenmesini beklediğimiz çay gibi sabırla olgunlaştırır bizi. Onun işi bu, o hayat!

Bazen sadece dört odacığı olan bir han... Kiminin depremlerle, kiminin yangınlarla, kiminin fırtınalarla, kiminin yağmurlarla, kiminin güneşlerle, kiminin çiçeklerle, kiminin sıra sıra dizilmiş incileriyle, kiminin yüreği ısıtan sıcacık gülümsemesiyle uğradığı ve kiminin ardında bıraktığı moloz yığınlarıyla çıkıp gittiği bir han! (Ben kalanlardan yanayım, gitmeyenlerin sadakatini severim.)

Ve bazen sonsuz mavi, bazen koca bir boşluk, bazen kara bir delik, bazen parlak bir yıldız, bazen bahar, bazen hazan, bazen zemheri... Kendimizi bilmemiz, tanımamız ve bulmamız için hayat boyu süren sonsuz bir yolculuk! Bir düş belki de şu fani alemde, birkaç görüntü sadece...

Ve daha bir sürü şey! Adına “yaşam” dediğimiz ayaz! Her ne kadar soğuk ve karmaşık olsa da gizli yerlerinde kötülük değil iyilik, endişe değil sükûnet, nefret değil sevgi, imha değil inşa, husumet değil muhabbet, üzüntü değil mutluluk, keder değil sevinç olduğunu hatırlayıp; gizli güzelliklerini görebilmekte aslolan.

Yaşam bir mücadele ve döngüdür...

Savaşanlara sevgiler, onlar doğanın dengesidir...

itiraf

AHMET RIFAT İLHAN

Hepsi ezberimde
bana yazdıklarının,
defalarca okuduğum,
sakladığım dergilerde.

Okurken dile gelirdi sustuklarım içimde
ama eskisi gibi hissettirmiyor artık
bana yazdığını bildiğim
itiraf şiirlerin özellikle.

umut

NİLGÜN KURNAZ

Herkes farklı pencereden bakar hayata,
Bazısı iyi niyet, bazısı art niyet peşinde.
Herkes yaşar aynı atmosferde,
Bazısı gerçek sever, bazısı yalanın eşiğinde.

Yalnızlar şehrinde dolaştım bugün yine,
Denizin kokusunu çektim içime.
Şahit oldu bu deniz kim bilir kaç aşığın hikayesine...
Şimdi sır gibi saklar, derinliklerinde.
Deniz de gökyüzüne aşıktır aslında!
Dalgaları, imkansız bir aşkı bestelercesine coşar.
İnsanoğlu aldanır, hayatı hiç bitmeyecek gibi yaşar!

Geriye döndürmek isterdim zamanı!
Bir kuş gibi uçmak isterdi yüreğim özgürce,
Bilmediğim, görmediğim şehirlere.
İçimde umut, sen ne güzel şeysin!
İnanıyorum, çok yakın mutluluk!

tavaf

RİCO OBRA

İkiye böldün beni
Bir yanım burada
Bir yanım tavafta bedenini
Entari var üzerinde
Saçlarını toplamışsın
Ensenden öpüyorum
Ürperiyorsun
Sonra bir gülümseme dudağında
Beyaz bir papatya olarak açıyor
Gözyaşların akıyor zamansız
Dört mevsim yaşıyorsun bir günde
Bir yanım tavafta
Isıtıyorum üşüyen kalbini

ŞARKILARIN HİKAYELERİ

Merhabalar. Ben Barış Kocatürk. 7 Aralık 1994'te İstanbul'da dünyaya geldim. Maddi açıdan zor bir yaşam geçirdim ama gücümü bu kötü günlerden alıyorum. Küçük şeylerden mutlu olabilen bir insanım. Ancak on senenin üstünde de depresyon gibi bir canavarla savaşıyorum. 15 senedir gitar çalıyorum, on küsur senedir de beste yapıyorum. Sanat aşığı bir insanım.

Hikayesini vermek istediğim şarkım:

Boktan Garip Sancı

Hangi ilaç keser ağrımı?

Kimler doyurur karnımı?

Nereye kusarım şu boktan garip sancımı?

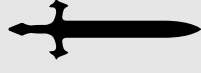
Hayattır bu kaydıldı şaftımı.

Gelecek dün gibi hasta mı?

Senin kalbin sürekli benim gibi savaşta mı?

Ankara'da yaşadım bir süre. O dönemde güzel sıkıntılar çektim. 20'lik dış çıkarıyordum; bütün kafatasım ağrıyordu. Kız arkadaşım ile problemliydim ve yine maddi açıdan sıkıntılı bir dönemdeydim. Bütün acılarımı toplayıp kedim kucağımdayken Boktan Garip Sancı'yı yazdım. Zor bir dönemdi fakat; sanat acıdan doğar.

bıçak açmaz

MELEK ZEHRA BALCI

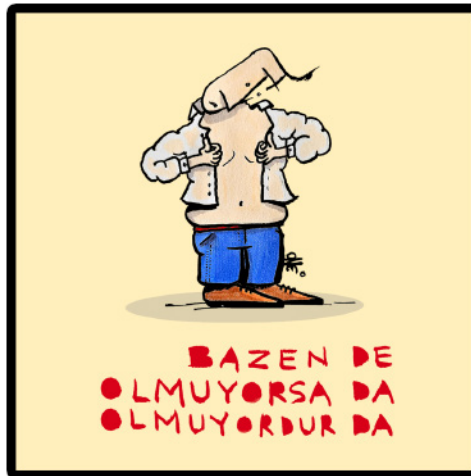
Kapıdan içeri girdiğim an ruhumun üşüdüğünü fark ettim. Ayak tabanlarımı garip bir uyuşukluk sarmıştı; dilimin kuruluğundan konuşamaz olduğumu, girişte komşunun selamına cevap veremediğimde fark ettim. Gelişigüzel gibi görünen ama beni ziyadesiyle zorlayan bir baş hareketiyle bu durumu geçiştirdiğimde anladım. Bedenim ne yerde ne de gökteydi; aidiyetimi bırakıp tanıdık yerlere yabancı olarak dönmüştüm. Elimdeki çantayı ne zaman yere bıraktığımı fark edemedim titreyen vücudumu, eskimişliğin tüylendirdiği kanepeme bıraktım. Sadece bu hareketi yapmaya hakkım kalmış gibi hissetmek daha da canımı yaktı; sendeledim. Derinlerimde kendi ruhuma doğru esintili bir farklılaşma yaşıyordum. Garip bir devinimi olan bu his, nefes alışlarıma bile hakim olacak kadar güçlüydü. Her derin nefes alışımında sırtıma daha da acıtıcı bir ağrı saplanıyordu. Rutubetli tavanıma hafif bir şaşkınlıkla gözlerimi diktim; insan, kendi ruhunu bedeninden ayırırcasına hiç sesi çıkmadan nasıl böyle acı çekebilirdi? Ellerimden bedenime sirayet eden buz gibi bir titreme içindeydim saatlerdir. Belki de farkında değilim, günlerdir bu durumda olduğumu. Zaman mefhumum kalmadığından beri yaşadıklarımın ipi benim ellerimde değil ama kimin elinde olduğunu da bilmiyorum. Zamanla bu belirsizlik, inançlarımın üzerine sis çöktürüyor. Tüm bunlar zihnimde zehirli bir gaz gibi dolarken, aslında ne kadar öldüğümü fark ettim bir anda. Bedenimin zemin üzerinde duruyor olması benim için hiçbir şey değiştirmedim. Garip bir sessizlik evden bana veyahut benden eve yayıldı. Ayırdına varamadığım o uğultu geldi, beni vurdu; ellerimden buz gibi bir esinti yüreğime yayılırken bedenimin buz gibi olma olasılığından kimsenin etkilenmeyeceğini anladım. Kendi kendime dönerek ruhumu bedenimden ayırmıştım ve artık yerimi bulamıyor, diğer insanlardan kendimi garipsiyordum. Gözlerimden yaşlar akıyordu ama yüzümde tek bir mimik bile canlanmıyordu. Açlık hissetmiyordum, uykularım var olmanın ya da yok olmanın dibini sıyrırıyordu her gece. Herkesin bakışlarının altında bir sihirbaz gibi kaybolmuştum adeta, ama kimse arkamdan alkışlamamıştı. Kesinlikler, belkilere; umutlarım pişmanlığa karışıp renksiz bir bulamaç olup yüzüme tükürmüşlerdi. Ben, o umutsuzlukla elimle silmemiştim bile; aktı gitti oradan tüm bedenime. Susmayışılarımdan bıçak açmaza döndüm. Dudaklarım kupkuru, çatlamış ve ölü bir beyazımsı. Kendi benliğime, ruhumun dengesini vermediğimden; tecavüzümdür bu muhtelif hislerim. Kendi kara deliğime doğru kayış var bende, nicedir ne ses ne bir hareket görür karşıdan bakan. Yılların rutubetinin kekremsi kokusu burnumun dibinden geçiyor, umursamadan tavana bakıyorum sadece; sedasızım. Yıllarım ömrümden geçiyor artık; "acaba?" diyemeden "biliyorumlar"ın kafa sallayışları oluyor bende. Ellerimi gömseniz, toprak soğur. Tam başımda bir ağaç bitse ancak kuru yaprakları bana yar olur. Duran hissizliğimin meçhulüdür; kendi ruhumun denksizliği olup bittikten sonra soran çok olur.

farkında olmadan

AYBERK YATKIN

Kimine göre ne farklıdır, ne denli tuhaf... Kimine sıradan... İlerlediğini sandığın, aslında ilerleyemediğin anlarda, durup dururken bir anda, sorunca kendine anlamsız bir seyrana dalıp kendini boşluğa bakarken gördüğün zamanlar... Bazen fotoğraflar, dumanlar içinde... Kimi zaman bir anı, kimi zaman bir boşluk, kimi zaman bir sembolizm ile düşüncelere tutsak kaldığını fark edersin. Farkında olmadan, kendine bir an sorduğunda, çoktan geçmesine rağmen vakitlerin, kim bilir belki de anın rehabetine kapılıp, artık çoktan o silsilenin seni içine çektiğini yeni yeni anlarsın. Kimi genellemecilere göre aynıdır duygular, kimi önyargılara göre tuhaftır, kimine göre boştur, aşk denen bu girdap. Kiminde bir Fecr-i Ati, Servet-i Fünûn saklıdır, kolayca anlaşılmayan, her okunuşta farklı anlamlar çıkarılan, ağır ağır ruha dokunan... En sonunda rüzgar saçları her dağıttığında bir İstanbul kokusu sarar ruhunu. Kimisi duvarların, zincirlerin, hayallerin kurbanıdır... Kim bilir, belki de ihtirasın... Dargın mıdır, üzgün müdür, kimse bilmez ama içindekilerin bir aşk uçurtmasını parçalaması muhtemeldir artık. Kimi, ince belli bir bardakta soğuk koyu bir çaydır; bazen şekersiz, bazen yanında dumanla içilenlerden... Kimisi aşk kızılı bombeli bir fincanda güzel kokular saçan, yüksek kafeinli bir acı kahve... Yazın ortasında hafif bir güz rüzgarı eşliğinde dalgalanan günebakandır kimisi... Sabahın ilk ışıklarında yüzünü güneşe dönüp, güneşe gülen... Sonbaharda yağmuru bekleyen bir yasemindir kimisi, silsileye atan, o

kokunun yanında bataklıkları andıran... Kimi, sistemin noksan düzenine aldanıp, teslim etmiştir ruhunu çoktan... Kim bilir, belki de inanmaktır korkutan... Yeşilçam'da oynayan bir Türkan Şoray filmidir kimisi; senaryonun kar etmediği zamanlar, sadece gözlerin konuştuğu... Kapalı gişede oynayan bir Ferzan Özpetek filmidir kimisi; her izlendiğinde yeni şaşkınlıklar, yeni anlamlar bulduğun... Kimi, akrep ve yelkovana tutsak etmiştir ruhunu; sadece küçük bir metal halkanın içindeki sayılar ile avutmuştur kendini... Kimi ise sadece ihtirası, sadece hayalleri anlatır... Tam olarak o boşluğa bakarken fark edersin bazen; Aşk olarak adlandırılan bu silsile labirentini zamana bırakıp sayılara devretmek, kim bilir kaç kişiye doğru gelse de, aslında beynin ve kalbin çatıştığı zamanlarda hep susturmuştur içini, kendini... Bir şiir, eşar saklıdır kiminin saçlarında, her kafiye de farklı duygular barındıran... Bütün müzik aletlerinin bir araya gelip anlam bulduğu bir orkestradır kimisi; her notada farklı hissettiren, bazen geniş bir çello sesinde gizlenen... Kimi geniş bir tuvaldir; bembeyaz, boş bir tablo, her rengin bir araya gelip bambaşka anlamlar bulduğu... Bazen pastel, bazen karakalem...

Behemehal, Bütün farklılıklara, bu derin girdap ve silsile çıkmazlarına rağmen, duygusal bir aşkla uyanmaya benzer, bir şehri ilk ışığında görebilmek... Hasbelkader, bütün farklılıklara rağmen kalbinizde aşkı barındırabilmeniz dileğiyle... Bu yazı, uçlarda bulunup ortasında yaşayan ruhlara ithaf edilmiştir.

Sevgilerimle.

ateşte yanmak

SENA NUR USLU

Darbe sonrası sıkıyönetim ilan edilmişti. Mahallede sessizlik hâkimdi. İnsanlar, evlerinin içinde güvende olduklarını düşünüyordu. Askerler, tek tek evleri dolaşıp arama yapıyorlardı. Seher, evin içinde telaşla dolanıyordu. Ruhu sıkılıyordu. Etrafta ona yol gösteren hiçbir şey yoktu. Evdeki sessizlik, genç kızı konuşmaya mecbur etti. Seher, babasına doğru döndü, "Evde bir sürü yasak kitap var. Bunlarla yakalanırsak çok kötü olur." dedi. Genç kızın içindeki korku, yüzüne yansıyor. Annesi, çatık kaşlarla

kızına baktı. "Sana elli kere şu kitapları evde bulundurma dedim," dedi. Yaşlı kadının yüzünden öfke akıyordu.

"Hepimizin hayatını mahvettin."

diye de ekledi. Evin üstüne üstüne geldiğini hisseden

Seher, annesinin sözlerini işittikten sonra

dayanamadı ve olduğu yere oturup

ağlamaya başladı.

Kızının ağlamasına dayanamayan baba, "Hanım, sen de kızın üstüne gitme. Olan oldu artık. Bir çözüm buluruz." diyerek kızına doğru yaklaştı. Elleriyle Seher'in saçlarını okşadı. Anne, "Ne haliniz varsa görün," der gibi ellerini havaya doğru salladı. Seher, gözyaşlarını sildi. "Ben ne yaptıysam bu memleket için yaptım. İnsanlarımız özgür olsun diye uğraştım. Yine suçlu ben oldum. Yasak kitap olmamalı." diyerek kafasını ellerinin içine gömdü. İçinde tek bir umut kırıntısı kalmayan anne, mutfağa gitti. Orada kendi kendine söylenmeye devam etti. Seher, duygularının içinden taşıp etrafa saçıldığını hissediyordu ve bu, kâğıt kesiginden daha büyük bir acı veriyordu. Baba sevinçle, "Aklıma bir fikir geldi." dedi. Seher, heyecanla kafasını kaldırdı. Gözlerini kocaman açtı. Kalp çarpıntısıyla sordu, "Nedir?" Baba, kendisiyle gurur duyuyordu. Bu gururla dikleşti. "Bütün kitapları bodrumda yakacağız," dedi. Bu fikir, Seher'in hiç hoşuna gitmedi. Bu, darbecilerin ekmeğine yağ sürmek demektir. Onların isteği zaten bu kitapları yok etmek değil miydi? Kitaplar yok edilmemeliydi. En büyük silah olan fikirler suç olmamalıydı. İnsan düşünmeliydi. İsteddiği fikri savunmalıydı. Bunlar suç olmamalıydı. Yoksa yaşamının ne anlamı vardı? Seher, hayal kırıklığıyla babasına baktı. "Asla kitaplarımı yakmam!" diye cevap verdi. Annesi o sırada salona geldi. "Senin konuşmaya hakkın yok, küçük hanım. Zaten şu an senin yüzünden bu haldeyiz. Hemen topla bütün kitaplarını ve bodrumda yak. Eğer sen yapmazsan ben yaparım," dedi. Seher, tek kelime etmeden ayağa kalktı. Ruhu paramparçaydı. İçinden tek kelime etmek gelmiyordu. Üzüntüden gözlerinin ışığı sönmüştü. Odasına gitti. Tek tek kitaplarını inceledi. Yasak olanları ayıkladı. İçinden hiç gelmeyerek evin bodrum katına indi. Bir süre gözlerini kırpmadan kitaplarını seyretti. "Kitaplarım yandıktan, düşüncelerim yasaklandıktan sonra yaşamamın ne anlamı var?" diye düşündükten sonra önce kitaplarını, sonra da kendini ateşe verdi.

sokak hayvanlarına yönelik şiddet: toplumsal vicdanın yarası

ABDULLAH MEMİŞ

Sokaklarda gezinen yaşamlar, şehre ait birer sessiz sakin olarak hayatlarını sürdürür. Ancak, bu canlıların yaşamı, sadece insan gözüyle gördüğümüzde ne kadar acımasız olabileceğimizin bir göstergesidir. Sokak hayvanlarının yaşadığı zorluklar, sadece açlık ve hastalıkla sınırlı kalmaz; aynı zamanda kasvetli bir şiddet ve yasalar yoluyla insan elinden gelen zararlar da şekillenir. Tıpkı Türkiye’de her saniye olduğu gibi...

Her gün şehirlerimizin çeşitli köşelerinde, sokak hayvanlarının kötü muameleye maruz kaldığını öğreniyoruz. Birçok kez, bu hayvanlar sadece yaşam alanlarını paylaşmanın bedelini ödemek zorunda kalıyor. Belki bir taş, bir sopa, belki de sadece bir bakış, onların kaderini karartıyor. Bu tür olaylar, yalnızca birer vaka değil, aynı zamanda toplumsal vicdanın derin bir yarasıdır.

Sokak hayvanlarına yönelik şiddetin nedenleri açıktır. Vicdani ret ile başlayan, toplumun bazı kesimlerinin bu canlılara karşı duyarsız kalması, kültürel ve eğitsel eksikliklerin bir sonucudur. Sosyal medya ve diğer mecralarda yayımlanan acımasız görüntüler, bazen bu şiddetin boyutlarını gözler önüne seriyor. Ancak, bu görüntülerin ötesinde, toplumun bu soruna karşı olan tutumu ve çözüm önerileri daha büyük bir önem taşıyor.

Bu durum, bir sorundan öte yaşam hakkının açık ihlalidir. Çözüm için sadece yasal düzenlemelerle sınırlı kalınmamalı ve bireysel mücadele ön plana çıkarılmalıdır. Hayvan hakları konusunda bilinçlenmek, her bireyin sorumluluğudur. Eğitim programları ve bilinçlendirme kampanyaları, sokak hayvanlarına karşı duyarlılığı küçük yaşlardan itibaren artırmanın ve insanlara empati kazandırmanın temel yollarıdır. Ayrıca, yerel yönetimler ve sivil toplum kuruluşları, bu konuda aktif rol oynamalı ve sokak hayvanlarının korunması için etkili stratejiler geliştirmelidir.

Temelde, sokak hayvanlarına yönelik şiddet, sadece bu canlıların yaşamlarını değil, toplumsal vicdanımızı da sorgulayan bir meseledir. Her birimiz, bu soruna karşı sesimizi yükseltmeli ve yaşadığımız çevrenin sadece insanlara değil, tüm canlılara adil ve merhametli bir yer olmasını sağlamalıyız. Bu, sadece bir hayvanın hayatını değil, insanlığımızı da kurtarmak için atacağımız adımlardır.

5. sayımızın kapağı*

voxvil.com/talihsizlikdergi-dukkan/

my.triber.shop/talihsizlik-dergi-dukkan/

birbirinden anlamlı ürünlerimize bu adreslerden
ve talihsizlikdergi.com'dan ulaşabilirsiniz.

seni çok
benim seviyorum
için ölmüşün

ölürüm...?
bu seni mutlu eder mi

sevmenin değer
birimi bu mu
beni hayatından
değerli görmeyen
dur senin için

budur benim
için önemli

peki öldüm ben...
şimdi mutlusun
inandım sana

mutsuz son

